

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat
a Krisztus visszajövetelét váróknak

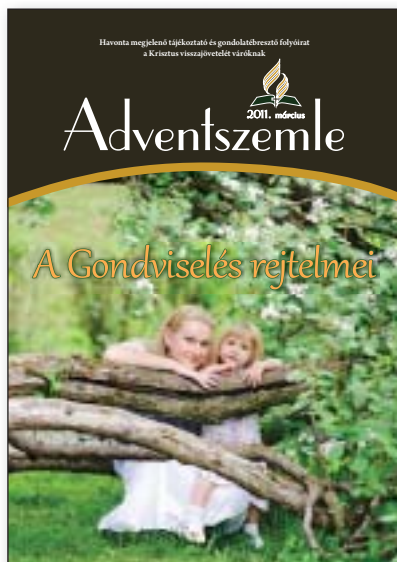

2011. március

Adventszemle

A Gondviselés rejtelmei

Tartalom

3. Kinyilatkoztatás a valódi identitásról
<i>Elena Petrescu</i>	20. Örökkévalóságra szóló tanulás
<i>Steliana Sandu</i>
4. Isten mellett
<i>Elida Oncea</i>	22. Jogi rovat
<i>Gelu Panait</i>
6. Az étel és ital mint a kegyelem hordozói
<i>Gerald A. Klingbeil</i>	23. Tükröm-tükröm...
<i>Bianca Timșă Stoicescu</i>
8. A Gondviselés rejtelvei
<i>Greg A. King</i>	24. A fődiakónusnő – Izrael anyja
<i>Iosif Diaconu</i>
10. Valdens egy évre
<i>Sânziana Constantin</i>	26. Kérdések a Biblia ihletettségeről (V)
<i>Interjú Florin Lăiuval</i>
12. A gigabytok missziója
<i>Nelu Burcea</i>	28. Hírek
14. Visszhangok – Kezdj el élni!
<i>A Curierul Adventist szerkesztősége</i>	30. A meglepetéslevél
<i>Cora Dumitru</i>
18. Barátságról, identitásról és ragyogó tekintetéről
<i>Cristina Neagu</i>	31. Jonatán, avagy a megvalósult ébredés
<i>Teodor Huțanu</i>

ADVENTSZEMLE

2011. március

A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan
Szerkesztő: Mezei Áron
Fordítók: Ferencz Enikő Inez,
Mezei Áron
Műszaki szerkesztő: Szócs Erzsébet

Készült a *Viață și Sănătate* Kiadó nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

Kinyilatkoztatás a valódi

identitásról

A felső tízezer vagy a *high life* amilyen régi, olyan gyakori kifejezés a mindennapi szóhasználatban, és egy előkelő, elit társadalmi réteget jelöl. Az emberek különbözőképpen értelmezik a szókapcsolatot, és társadalmi helyzetüktől függően érzelmeik széles skálán mozognak: akik *magasabb körökbe* tartoznak általában erre méltóak, felelősségteljesek, nemesen egyszerűek stb.; az imposztorok büszkék hovatarozásukra, fitogtatják a címeiket és a vagyonukat. Az *eliten* kívül esőknek két osztálya van: azok, akik a maguk dolgával törődnek, elégedettek és eszményük a tisztességes megélhetés, és mások, akiknek az élete állandó harc a feltörésért, hogy betörhessenek a *magasabb körökbe*.

A *high life*, a nagyvilági élet több egy civilizált világnál; a társadalom elitje, arisztokráciája, vagyis származásának, vagyonosságának és társadalmi helyzetének köszönhetően nagy előnyöket élvező társadalmi réteg. E meghatározás az odatartozást szabályozó megszorítások miatt keserű szájját hagy maga után. A felső tízezerhez tartozás álma könnyen szertefoszlik, szomorúságot, lemondó beletörődést hagy maga után, talán felháborodást is az igazságtalanságon, hogy az áhított körök kívül rekedtünk.

Az optimisták persze azt mondhatják, hogy a feltörés esélyének két kritériuma van: az anyagi és a társadalmi helyzet. Az utóbbi időben az emberek számos módon törtek át ezen az anyagi sorompón. Sokat kerestek, nagyon sok pénzt, némelyek annyit, hogy a médiában szelvében-hosszában népszerűsített sztárok lettek. Utánozni próbálják a *finom, arisztokratikus stílust*, ám ettől inkább sznobok lesznek, mint arisztokraták, mert a pénz nem nemesítheti meg a származást.

Évekkel ezelőtt hallottam egy interjút Alexandru Paleologuval, amelyben szó esett a *meritokráciáról* mint a szerény származás komplexusa legyőzésének egyik lehetőségéről. Tehát van lehetőség! A meritokrácia szélesre tárja az érvényesülés kapuját. A tudomány, művészet, politika, vallás stb. ontja magából a meritokratákat, megkoszorúzva kitüntetésekkel,

címekkel, díjakkal (a legáhíttabb a Nobel-díj). Ez nagyszerű hír! Végre mindazok, akiket nyomaszt szerény származásuk, amelytől szívesen megszabadulnának, és amit elfelejtenének, beállhatnak a meritokrata titulusért vívott küzdelembe.

Megkezdődik a küzdelem az érvényesülésért érdemeink alapján. Hamarosan egész gyűjteményünk van diplomákból és akadémiai titulusokból, projekteket és intézményeket vezetünk, misszionáriusok vagyunk fehér területeken, helyi gyülekezetünk oszlopos tagjai. És?

Álljunk meg egy pillanatra és nézzünk tükörbe. Mivé váltunk a harcban? Rájöttünk, hogy mi a meritokrácia? Hogy a leggaládabb csapda, amit az ellenség állított? A meritokrácia lassan, de folyamatosan azt a gondolatot sugallja, hogy az ember a maga erejéből képes változtatni a helyzetén, hogy mindent megkaphat, amire csak vágyik.

A névtelenségből való kilépés illúziója is elég könnyen és olcsón megvásárolható, és számtalan áldozatot szed, de nem a valódi keresztények körében. Egy ének, amit szombat esténként énekelgettem örömmel magamban, mialatt kilométereket tettem meg hazáig az imaházból, most szinte kinyilatkoztatásként cseng a fülemben:

<i>Az én Atyám nagy Király!</i>	<i>Semmitől sem rettegek,</i>
<i>Nagy Király! Nagy Király!</i>	<i>Jézust hallgatom, s hiszek,</i>
<i>Az én Atyám nagy Király,</i>	<i>Itt van az én jobbomon,</i>
<i>Énekelve járok!</i>	<i>Énekelve járok!</i>

Nincs szükségünk meritokráciára. Egész egyszerűen arisztokraták vagyunk. Erről szól az ének is, de ezt igazolja a Biblia, Isten Igéje is.

Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az Ő nevében hisznek (Jn 1:12). Most, hogy rádöbentünk, hogy nemesi származásúak vagyunk, hogy tagjai vagyunk az egyedüli örök királyság arisztokráciájának, fel kell vennünk azokat a kötelezettségeket, amire a nemesi vér mint Isten gyermekeit kötelez. Nem kell különleges érdemekért harcolnunk. Nem kell megváltoztatnunk az identitásunkat, hiszen Isten gyermekei vagyunk, a király fiai és leányai!!! Életünk, vágyaink, érdeklődésünk királyi vérünk következménye kellene, hogy legyen.

Ha megfeledeztünk volna róla, hogy kik vagyunk, ha oktalan kalandokra és kitérőkre vetemedtünk a harcban, hogy legyünk valakik, térjünk haza, a király házába. Vár, hogy vállunkra terítse a hercegi palástot, és ujjunkra vonhassa országa örökösének gyűrűjét.

Elena Petrescu, egyetemi adjunktus,
Cernicai Adventista Teológiai Intézet

Isten mellett

Elida Oncea

Faluhelyen, valahol eldugottan a Kárpát-kanyar hullámai között találkoztam három fiatalemberrel, akiknek a lelkesedése az utánzás heves vágyával fogta meg a lelkem, de kérdésekkel is. Olyan hálatelt engedelmességben éltek, oly önfeláldozással szolgáltak, oly önzetlenül szentelték magukat oda, hogy biznyságtevésüket a fiatalos lendületnél nyilvánvalóan több táplálta. Felmerült bennem a kérdés, hogy milyen tapasztalat életette hitvallomásukat, és mi kegyességük forrása? Egy este miközben együtt haladtunk végig a tapasztalatokon, amelyek hitéletüket megszabták, és megfejteni vágytam életük titkát, az egyikük kimondta, és ezzel szertefoszlatta a rejtélyt: „akkor váratlanul, találkoztam Istennel...”

Találkozás Istennel! Ebben áll tehát a vitalitással átítatott kereszténység titka, ebben rejlik a hatékony biznyságtevés ereje. A kérdés azonban még mindig válaszra vár: ha e tapasztalat döntő fontosságú a keresztényi élet sikeréhez, miért találkozik mégis olyan kevés ember Istennel? Vagy még tovább lépve, ma miért nem találkozunk Istennel?

A Szentírás fölé hajoltam, hogy olyan emberek példaértékű életénél időzzem, akik találkoztak Istennel, és megtudjam, hogy milyen úton haladjak, hogy ne szalasszam el a nagy

találkozást az Élettel. A lábnyomok között Illés nyomaira bukkantam.

Illés útja

Illés a hit férfia, aki életútját Isten Igéje szerint járja. Útján érinti a Kérit patakját, és pihenőjét a hollók kenyerének csodája teszi emlékeztetéssé. Áthalad Sareptán kiapadhatatlan kenyér- és olajforrást hagyva maga után. Majd az út szélére, egy gyermeksír keresztje helyett egy feltámadás csodájának kilométerkövét helyezi el.

Útja átszeli a hegyeket, majd leereszkedik a síkságra, és csodákat tesz az arra járók szeme láttára. Talpa alatt a gyümölcsöző völgyek sivataggá válnak, a harmat porrá, és az ég zsilipjei bezárulnak. Léptei újra a pusztába vezetnek, lehetőség az újabb csodákra: válaszként imájára tűz hull az égből, az Úr meghallgatja, és hatalmát megmutatva megemésztja az áldozatot. Valóban azt mondhatjuk, hogy Illés lépésről lépésre halad Istennel, hogy mellette rója útját, és nem lépi túl a meghúzott határvonalat. Minden szakaszt az isteni terv részletei szerint tesz meg, és az isteni parancsal megegyezően cselekszik; telve van lelkesedéssel Istenért, és nem fél Isten ügyéért kiállni a sokaság előtt.

Mégis eljön a pillanat, amikor lendülete elhamvad Jézabel fenyegeté-

seinek tüzeben, bizalma összeomlik, és ereje útközben meginog. Egy barlangban meghúzódvá látjuk viszont, elbizonytalanodva, félelemmel telve. A buzgó Illés, a lendületes Illés átéli élete válságos pillanatát, és majdnem a csüggedés áldozata lesz. Ő maga vallja be, hogy elveszítette régi buzgalmát, amikor az Úrral beszélve a múlt időt használja: „Telve voltam buzgalommal az Úrért, a Seregek Istenéért” (1Kir 19:10, Cornilescu). Lendülete megtörik, de Isten tudja, milyen próba érte, megérti szíve fájdalmát. Azt is tudja, hogy az ilyen pillanatokban Illésnek nem elég a tudat, hogy minden lépésnél Istennel járt, Illésnek másra van szüksége, többre mint tudni, hogy mindent Isten akarata szerint tett. Hogy a válságot megoldja, Illésnek *találkoznia kell Istennel*, mert Isten tudja, hogy ez kirántja majd Illést a csüggedésből, és új lendületet ad a jövőbeli szolgálatra.

Illés találkozása Istennel

Magáról az Istennel való találkozás tapasztalatáról 1Kir 19:9–18 versében olvashatunk. Isten megszólítja Illést a barlangban, ahová bemenekült: „Jöjj ki, és állj meg ezen a hegyen az Úr előtt” (11. vers). Illés engedelmeskedik: kijön a barlangból, és az Úr által kijelölt helyre áll: „és ímé, ott az Úr volt elmenendő”.

Ez az első feltétele a találkozásnak Istennel: légy ott, ahová Isten helyezte, győződj meg róla, hogy az Úr által kijelölt helyen vagy. Hogy találkozzon Istennel, Illés ott volt, ahová az Úr küldte: „a hegyen”. Ha én is találkozni akarok Istennel, meg kell győződnöm róla, hogy ott vagyok, ahová küldött.

Vajon hová küldött? „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot...” (Mk 16:15). Isten hívott el a szolgálatra. Az is lehet, hogy már előttem elindult, és ott van, vár rám, szeretete vágyik találkozni velem, de ha nem vagyok ott, ahová küldött, nem találkozhatok vele. Talán Isten beszélni szeretne velem, ám biztosan nem tud majd szólni hozzám, ha nem vagyok a találkozási helyen!

„És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, amely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat...; És a szél után földindulás lett...; És a földindulás után tűz jöve...” (11-12). Illés várta a találkozást Istennel. Már az első szélrohamok után Illés meg lehetett győződve, hogy a forgószélben az Úr megmutatkozik, „de az Úr nem vala abban a szélben”. Várnia kellett. Látta az erőt, „amely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat”, és még mindig várnia kellett. Földrengés következett, és bár Illés arra számított, hogy meglátja az Urat, „az Úr nem volt a földindulásban sem”. Illésnek türelmesen várnia kellett. A tűz lobbant, és ha próféta azt gondolta, hogy az Úr tűzben jelenik majd meg, hiába várt, mert „nem volt az Úr a tűzben sem”. Végre „a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék”, és Illés hallotta a vele beszélő Isten hangját.

Megtörténhet, hogy mielőtt Istennel találkozoznánk, megpróbáltatásokat kell kiállnunk, nehézségekkel kell megküzdünk (erős nagy szél, földrengés, tűz), amelyben talán nem látjuk Istent, és elcsüggedünk, de találkozásunk attól függ, hogy milyen sikerrel vesszük ezeket az akadályokat! Illéshez hasonlóan talán arra várunk, hogy találkozzunk Istennel, és e helyett egy forgószélben kell helyt

állnunk, ám a szél a változás előhírnöke (1Móz 8:1; Csel 2:2; Jón 1:4).

A legtöbbször azért nem találkozzunk Istennel, mert nem vagyunk hajlandóak vállalni a nehézségeket, megállunk félúton, és feladjuk, nem küzdünk tovább. Tanuljuk meg Illéstől, hogy amikor nehézségeink vannak, menjünk fel a hegyre, hogy az Úr ne a panaszcölgyében találjon ránk, hanem Krisztus Kőszikláján.

Találkozásom Istennel

Illés találkozása Istennel nem várakozásaink szerint zajlik le. Isten nem ígér neki védelmet Jézabel ellen, sem támogatókat a nép köréből, sem azt, hogy munkáját méltóképpen a nép kollektív megtéréssel zárja majd. Épp ellenkezőleg, amit Isten Illéssel közöl, az kiábrándítóan is tűnhet. Isten kérése egyenes és világos: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át..., és mikor oda jutandasz... Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe” (15-16). Hozzáteszi, hogy sokan meghalnak majd, és csupán 7000 embert hagy meg Izraelben.

Ha arra számítottál, hogy az élet könnyebb és nyugodtabb lesz, minden szépen és jól alakul, miután találkozottál az Úrral, emlékezz, hogy Isten találkozásuk után visszaküldte Illést a pusztába.

Nemcsak hogy útja a pusztán vezetett visszafelé, de joggal hihette azt is, hogy a megöltek közé tarto-

zik majd, hiszen fel kellett kennie Elizeust maga helyett. Illés bujdosott, mindenki üldözte, és most az Úr arra kéri, hogy mást jelöljön ki a maga helyébe. Milyen nehéz lehetett (ha figyelembe vesszük, hogy Illés nem tudta a jövőt, és azt sem, hogy mennyibe ragadják), és Illés mégis végighalad az úton, mindenben eleget tesz az Úr kívánságának, prófétává keni Elizeust. Elképesztő, hogy még most sem történik meg a valódi találkozás Istennel, csak sokkal később (2Kir 2).

Mennyi türelem! Mi pedig elvárjuk, hogy az Úr szemtől szembe akarjon velünk találkozni csupán egy betegnél vagy a szomszédoknál tett néhány látogatás után, vagy miután kitarítottunk az első megpróbáltatásban vagy bevallottuk az adóhivatalnak egy új jövedelmünket...

Találkozni az Úrral csupán akkor fogunk, miután végigjártuk a hit útját: „De aki *mindvégig* állhatatos marad, az üdvözülni” (Mt 24:13). Azon a helyen vagyok, ahová Isten állított? Hol vagyok, amikor süvölt a megpróbáltatás szele? Milyen nyomot hagynak a szívemben a nehézségek? Hol torpantam meg a menny felé vezető úton? Hajlandó vagyok az Úrért végigmenni az úton? Fontos, hogy az úton ne csak nehézségeken menjek át, hanem hogy tiszta is maradjak, ne szennyezzem be lelkem ruháját, mert csak „a tiszta szívűek” látják meg Istent (Mt 5:8).

Az étel és ital mint a kegyelem hordozói

jelentéstartalmak az Ószövetségből

Gerald A. Klingbeil,
az *Adventist Review* szerkesztője

A közösségápolás az asztal körül mindig csodálatos tapasztalatokat szül. Számos országban és kultúrában az együttétkezés azt jelképezi, hogy két ember között szoros barátság van, és ugyanahhoz a közösséghez tartoznak.

Ebben a cikkben fel fogjuk fedezni együtt, hogy az ószövetségi időkben a Közel-Keleten milyen jelentéstartalmi voltak az étkezésnek. Megláthatjuk azt, hogy például a hit, az ítélethozatal vagy a közösség milyen szorosan kötődnek ehhez a cselekményhez. Ugyanakkor fel fogjuk fedezni Istent is ebben, aki szeretne minél közelebb kerülni teremtményeihez. Érdekes üzeneteket fedezhetünk fel ebben a témában kevésbé ismert bibliai részek áttekintése közben.

Mit jelentett az evés és ivás az Ószövetségben?

A 21. század nyugati társadalmában teljesen mást jelent az evés és ivás, mint amit a Bibliában. Számunkra az evés a létsükségletre korlátozódik (pl: szükségünk van vitaminokra), és egyre személytelenebbé és gyorsabbá válik (fast food).

Az Ótestamentum idejében az emberek nem csak saját maguk táplálásáért és létfenntartásáért ettek. Ez a legtöbbször más emberek társaságában történt, és adott esetben több célja is volt.

Együtt étkezni másokkal a társadalmi kapcsolatok megerősítését szolgálta, ahogyan az a Jób fiáról szóló elbeszélésben megjelenik, akik a gyakori közös étkezések során családi kapcsolataikat áptolták.

Bizonyos politikai döntésekből származó szerződéseket gyakran étkezési alkalmakkor szentesítettek. Amikor Izsák és Abimélek törzseik békés kapcsolatáról döntöttek, ezt a megállapodást együttétkezéssel pecsételték meg (1Móz 26:28-31).

Amikor két ellenfél egy asztalhoz ült, ez azért történt, mert új megállapodást és békét akartak kötni egymással. Az asztalozásnak ezt a szerepét láthatjuk abban a történetben, amikor Elizeus és Izrael királya megvendégelik a szíriai katonákat (1Kir 6:23).

Az étkezés a vallásos ünnepek fontos része volt. A 2Móz 12. részében leírt húsvéti ünnepnek nem lehetett volna része az Isten Bárányában való közös hit, ha nem vett volna részt benne a család minden tagja vagy éppen sággal a szomszédok.

A közös étkezés igen gyakran az öröm kifejezését is jelentette. Ez lehetett az alapja az Elkána családjában megrendezett asztalozásoknak is a Silóba való évenkénti utazások során (1Sám 1:3-15). Ebben az esetben a két feleség közötti békétlenkedés meghiúsítja ezeknek az alkalmaknak a rendeltetését. Az ünnepi étkezések a jelentősebb áldozatbemutatói alkalmak részét képezték.

Azok az emberek, akik nem ettek a többiekkel (vagy egyáltalán nem ettek), általában gyászoltak. Amikor Dávidhoz és embereihez eljutott Saul és emberei halálának híre, úgy döntöttek, hogy estig böjtölnek (2Sám 1:12).

Amikor az 1Kir 13:17 versében említett Isten embere azt a parancsot kapja, hogy ne egyen és ne igyon, ezt a történet tágabb keretében kell értelmeznünk. Ez a parancs egy próbát jelent, amiben végül a próféta elesik. Isten akaratával ellentétes megnyilvánulás lett volna együtt étkezni azzal az önjelölt főpappal, aki egy bukott vallási rendszert szolgált, és egy kompromisszum-sorozat-

hoz vezetett volna. Jegyezzük meg, hogy amikor valaki együtt evett valakivel, az azt is jelentette, hogy egyetért a nézeteivel. Az Isten egyértelmű parancsa iránti engedelmesség kulcsfontosságú része volt a bálványimádó oltár elleni prófétai üzenetnek. Mivel a próféta nem tartotta be ezt a parancsot, az üzenet torzulást szenvedett, és ez végül halálának következményével járt.

A Kármel hegyén

A Kármel hegyi történetet, melynek középpontjában Illés és Baál prófétái állnak, gyakran említik didaktikus céllal a gyerekeknek, de legképzettebb emberek számára is. Drámai történet ez, tele feszültséggel, melyben a fordulópontok egymást váltakoztatják. Ugyanakkor a kisebbség és többség, az egyén és tömeg szembenállásáról is szól (1Király 18:22). Ez arra emlékeztet bennünket, hogy Isten maradéka valóban egy csodálatos Megmentő kezében van.

Illés nyugodt magatartása ellentétes azzal, ahogyan Baál prófétái viselkednek, akik lármával próbálják magukra vonni a figyelmet. Illés ironikus „biztatása” (1Király 18:27) ragyogóan szemlélteti az ókori ember felfogását az istenségekről. Az ókori ember számára az istenségek úgy szemlélődtek, dolgoztak, ettek és gondolkodtak, mint az emberek. Ezt később Ésaia is nagyszerűen kifejti, amikor annak hiábavalóságáról beszél, hogy az ember a saját képére bálványokat hoz létre (Ésaia 44:9-20).

Ami itt különösebben érdekel minket, nem a két tábor közötti összecsapás, sem pedig az áldozat megemésztése a mennyből jött tűz által. Figyelmünk arra a mozzanatra irányul, amikor az eső előtt azt tanácsolja Akhábnak, hogy egyen és igyon: „Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása halszik” (1Király 18:41-42). Háromezer év múltán a történetnek ez a részlete zavarba ejt minket. Mi ennek a jelentősége? Miért volt fontos, hogy Akháb akkor és ott táplálkozzon?

Isten kegyelme váratlan helyeken

Az Akhábhoz intézett felhívás, hogy „egyél és igyál”, nem egy baráti gesztus volt az éhes király felé, hogy visszanyerje az erejét. A hegyen való étkezés képe inkább visszautalás volt a Sinai hegyen kötött szövetségre. Ennek a szövetségnek a szertartásaként Mózes és kísérete – Áron, Nádáb, Abihu és a 70 vén – felment a hegyre, majd evett és ivott az Úr előtt (2Mózes 24:1-11).

1Király 18. részében tanúi lehetünk az Úr prófétája és a Baál prófétái közötti összecsapásnak. Lehetséges lenne, hogy ez a meghívás az evésre és ivásra egy utolsó kísérlet lenne a hitehagyó király szívének megnyerésére?

Lehet, hogy a kegyelemnek a megcsillanása lett volna, olyan módon kifejezve, ahogyan azt egy akkori izraelita megérthette?

Az evésre és ivásra való meghívás a Kármel hegyi tapasztalat sorsdöntő pillanatában hangzik el. A nép vallásos irányultsága minden jel szerint éppen fordulatot vált. Vajon Akháb szintén visszatér az igazi imádatához, vagy a teljes hitehagyásig merül a bálványimadásba?

1Király 18:42 verse a kulcs a helyzet megértéséhez: „És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére...” Az ige szerint Akháb nem választott a kegyelem meghívására.

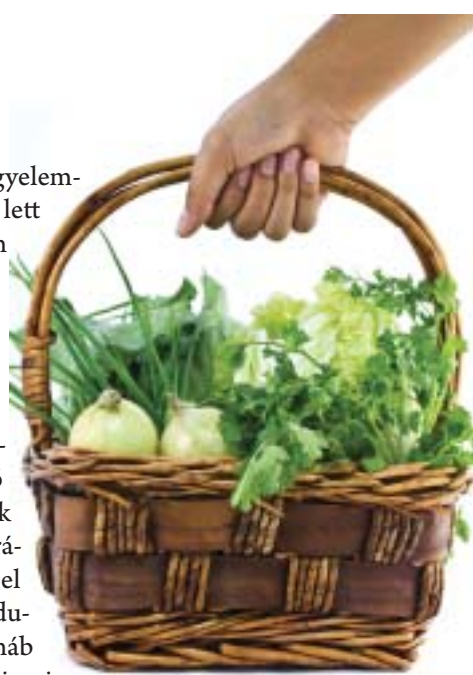
Bár Akháb valóban felment, hogy egyen és igyon, ezt egyedül tette, senki nem kísérte el. A héber szöveg nem utal egyetlen emberi vagy isteni kísérőre sem. Isten erejének csodálatos megnyilatkozása láttán alárendelte magát; ki mertte volna elutasítani a felszólítást? Ám Akháb nem szívből cselekedett, és ezzel elveszített egy újabb alkalmat, amikor lehetősége lett volna visszatérni az igazi Istenhez.

„Enni és inni” Isten előtt a hegyen, közvetlenül az isteni erő és nagyság megnyilatkozása után, minden bizonnyal egyedi lehetőség volt Akháb figyelmének a megragadására. Ez bizonyítja, hogy Isten vágyott megérinteni és megváltoztatni annak az embernek a szívét, aki a Szentírás legmélyebb állapotban levő királya volt.

Megcsillant-e Isten kegyelme valaha is előtted olyan helyeken, ahol

a legkevésbé számítottál rá? Ez a kegyelem hatott rád, vagy túlságosan elfoglalt voltál, hogy észrevedd, és közömbösen elhaladtál mellette? Személy szerint megtapasztaltam az isteni kegyelem megnyilatkozását életem leghétköznapibb helyzeteiben. Igen, az „evés és ivás” mindennapi gesztusa eszköz lehet az isteni kegyelem felfedezésére. Tehát a következő étkezéskor figyelj arra, hogy mit eszel. Lehet, hogy Isten nagylelkűen megkínál téged a kegyelem szeletével.

Forrás: *Adventist Review*, 2009. augusztus 20.

A Gondviselés rejtelmei

Greg A. King

Miután Ruth és Naomi, a két özvegy megérkezett Betlehembe, továbbra is ugyanazokkal a problémákkal és bizonytalansággal kellett szembenéznie. Helyzetük kilátástalannak tűnt. Keserű ironia, hogy bár Betlehemben éltek (a város nevének jelentése: kenyerek háza), továbbra is éhségtől szenvedtek. Magányukban azt hitték, hogy helyzetük az isteni ítélet eredménye (Ruth 1:20-21). Valószínűleg elértek ahhoz a ponthoz, amikor már-már feladták a küzdelmet.

Az ókori Izraelben élő özvegyek szenvedése hasonló ahhoz a fájdalomhoz, melyet sokan átélnek ma az egyházban. A legnehezebb helyzetben levők között említhetjük az özvegyeket, a nemrég elváltakat, a hűségesen dolgozó de elbocsátott alkalmazottakat, a súlyos betegséggel diagnosztizált szülőket vagy házastársakat. Ruth 2. fejezetéből egy olyan Istent ismerhetünk meg, aki munkálkodik gyermekeiért; ez ad reménységet és bátorságot, hogy túléljük a megpróbáltatásokat. A Mindenható nem feledkezett meg rólunk, nem hagyott el minket, hanem kész irányítani az eseményeket és a körülményeket evilági és örök javunk érdekében.

Ruth könyvének 2. fejezete már előreutal, hogy Ruth és Naomi helyzete meg fog oldódni. Boáz, Naomi gazdag rokonának bemutatása egy lehetséges megoldás magvát rejti. Az elbeszélésnek ezen a pontján Naomi és Ruth még nem látja, hogy ez Isten válasza is lehet elmondott imáikra. Boáz gazdagsága, a jogi helyzet, amely Elimelek családjához kötötte, és főleg a vágya, hogy segítsen ezeken az asszonyokon, végül is a közbenjárás eszközeinek bizonyultak.

De ez idő alatt mit tett Ruth és Naomi? Mózes 3. könyvének előírása szerint a szegényeknek szabad volt összegyűjteni a kalászokat az aratók után (3Móz 19:9-10; 23:22; 5Móz 24:19-22). Éppen ezt szeretné tenni Ruth is, amikor kimegy a mezőre.

„És úgy történt”, hogy Boáz mezejéhez érkezett. „És úgy történt” (qarah).

Vajon mi ennek a megfogalmazásnak az értelme?

Arra utalna itt a szerző, hogy

Ruth és Boáz találkozása, amely a történet kulcsmozzanata, a véletlen műve csupán?

Egyértelmű, hogy nem! Az olvasónak valóban az lehet a benyomása, hogy Ruth véletlenül jutott Boáz mezejére. A szerző azonban ezzel azt akarja kifejezni, hogy ez az esemény nem közvetlenül emberi szándék szerint lett megtervezve. Ruth és Boáz számára ez véletlen volt, de Istennek nem.¹ Ha megvizsgáljuk az itt megjelenő szövegi gyökét (qarah), ez szintén megerősíti ezt a gondolatot, vagyis hogy „gyakran Yahweh (az Úr) áll a véletleneknek hitt körülmények hátterében.”²

Ezzel a szóhasználatával a szerző szeretne közölni valamit Isten gondviseléséről. Ruth könyvében a gondviselés nem látványos vagy csodálatot kiváltó esemény, mint a tűzijáték az égbolton. Ellenkezőleg, Isten tevékenysége főleg „árnyékban, a háttérből zajlik le; munkája nem egy látványos beavatkozásban mutatkozik meg, hanem az események néma ellenőrzésével.”³ Minden, ami Ruth és Boáz találkozása után következik, azt a benyomást kelti, hogy része Isten megváltó és megújító tervének.

Akik ma hasonló tapasztalatokon mennek át, mint Ruth és Naomi, szükséges meghallaniuk az üzenetet, hogy Isten jelen van az életükben. Őt, aki tudja, amikor egy veréb leesik a földre (Mt 10:29), érdekli, ami ezekkel a lelkekkel történik. Szükségük van arra, hogy emlékeztessék őket a megváltás ajándékára és a dolgok végső kimenetelére. Meg kell ismerniük Jézus Krisztust, a Megváltót, akire Boáz mutat.

Van még valami, amit el kell mondanunk Ruth-ról. A moábita nép erkölcsi alacsonyabb rendűsége természetszerűen gátat kellett volna jelentsen abban, hogy Isten népében befogadásra találjon. Nem kerülheti el figyelmünket, hogy a szerző újra meg újra hangsúlyozza Ruth

1. Ronald M. Hals, *The Technology of the Book of Ruth*, Philadelphia: Fortres, 1969, 12. old.

2. Robert L. Hubbard Jr., *The Book of Ruth*, NICOT, Grand Rapids: Eerdmans, 1988, 141. old.

3. Edward R. Campbell Jr., *Ruth*, AB, Garden City: Doubleday, 1975, 29. old.

idegen voltát. Bizonyos utalásoknál, mint amilyen Ruth 2:6 verse (amely kétszer említi moábita származását), egyértelműen érezzük ezt a hangsúlyt. A szerző minden alkalmat megragad, hogy Ruth moábita eredetére emlékeztessen (1:4,22; 2:2,6,21; 4:5,10). Jövevényként Ruth azt gondolja magáról, hogy méltatlan a jószág bármilyen megtapasztalására mások részéről (2:10).

Idegensége hangsúlyozásának különös jelentősége van a szövegben. Szóvalatával bizonyítani szeretné, hogy Isten az Ő hatalma által megváltoztatta ennek a nőnek a státuszát: jövevény özvegyből Izrael lánya lett. A könyv utolsó fejezetében Ruth úgy jelenik meg, mint akit Isten megáldott, és nagy tisztességnek örvend Izraelben (Rut 4:11-22). Ez a jövevény, aki moábita származása miatt úgy tűnt, hogy nem részesülhet az áldásokban, végül Dávid dédnagyanyja lesz. Későbbi leszármazottai közé tartozik a Messiás Úr Jézus is (Mt 1:1-17).

„Nem személyválogató az Isten; hanem minden nemzetben kedves Őelőtte, aki Őt féli és igazságot cselekszik.” (Csel 10:34-35) Ezt az igazságot erővel kell hirdetnünk ma, amikor az etnikum sokak számára az ember egyik

minőségi meghatározója. A megváltás és helyreállítás ehhez a jövevényhez kötődik, és ez azt bizonyítja, hogy Isten szemében minden ember egyenlő értéket képvisel. A mennyi birodalom gazdagsága várja mindazokat, akik segítségül hívják az Úr nevét (Róm 10:9), bármilyen helyzetben is vannak, bármilyen fajhoz vagy néphez is tartoznak.

Nyomok a sziklán

Március az adventista emlékezetben

1843. március 21. – 1844. március 21. – Prédikatori tevékenysége elején William Miller, bár nem határozott meg pontos időpontot az Úr Jézus eljövételével kapcsolatban, kijelentette: „Teljes mértékben meg vagyok róla győződve, hogy 1843. március 21. és 1844. március 21. között Jézus el fog jönni.” Március 22-e volt az adventisták csalódásának első dátuma 1844-ben. A konkrét dátum hiányában és a héber naptárral kapcsolatos nézetkülönbségek miatt ez a csalódás nem volt olyan nagy, mint az, amely októberben bekövetkezett.

1849. március 24. – Ellen White különleges látomást kap a mennyi szentélyről és az Úr Jézus munkásságának szakaszairól. Látja átmenni Őt a Szentek Szentjébe, ahol Isten dicsősége a törvény táblái fölött ragyog, miközben az első helyiség ajtaja mindörökké bezárul. Ez a látomás segítette az akkori adventista vezetőknek megérteniük, hogy mit jelent a „bezárt ajtó”, és arra készítette őket, hogy a prófécia üzenetét nem csak a volt milleritáknak, hanem mindenkinek elmondják.

1852. március 12. – Fontos összejövetelt tartottak a Thomson családnál, amikor tanulmányoztak, imádkoz-

tak és terveket fektettek le. Jelen voltak James és Ellen White, Joseph Bates, Rhodes, Hiram Edson és mások. Ez alkalommal döntöttek egy sajtónyomda megvásárlásáról, melyet Rochesterben (New York) indítottak el. Hiram Edson testvér eladta a farmját, hogy felajánlja James White-nak a kézisajtó megvásárlásához szükséges 650 dollárt. Októberig összegyűlt a teljes összes, amivel létrehozhatták a Review and Herald nyomdát.

1891. március 21. – Ellen White felolvassa különleges bizonyágtételét egy 30 fős – lelkészekből, az egyház elöljáróiból és hivatalnokaiából álló – csoport előtt, amely részt vett a Generál Konferencia ülésén. Bár tudta, hogy ezzel egyesekből ellenkezést vált ki, nyíltan beszélt az egyházban jelen levő faji előítéletről. Rámutatott arra, hogy szükség van misszionáriusokra a színesbőrű lakosság körében, és fehéreket-feketéket egyaránt képezni kell, ami iskolák létrehozását feltételezte az akkori társadalomban lenézett diákok számára is.

Adrian Neagu, lelkész, Pitești

Valdens egy évre

Sînziana Constantin,
könyvevangélista vezető, Olténiai Egyházterület

A fény világít a sötétben (Lux lucet in tenebris) – ez volt az egykori valdensek jelszava, és ez a mai valdenské is. Manapság Romániában kik a valdensek? Az a 90 egyetemista diák, akik részt vesznek a *Valdens Diák* missziós programban, nem csak a nyári vakáció idejére, hanem egy egész évre, az *Egy évig valdens* programban (2010. október – 2011. október).

Egy fiatal csoport – különféle szakirányultságú – tagjai, megértették, hogy az idő rövid, a munka sok, a munkás pedig kevés. Van közöttük szociológus, könyvelő, teológus, zenész és egészségügyi dolgozó, akik úgy döntöttek, hogy talentumaikat Isten dicsőségére és embertársaik áldására szeretnék felhasználni. Ők azok, akik készségesen elfogadták a meghívást, hogy a „világ világságá” legyenek, és előjognak tekintik, hogy eszközök lehetnek az isteni gondviselés kezében, akiken keresztül sokak megkaphatják az örökkévalóság pecsétjét.

Így Marta Răceală Craiováról, Mugurel és Daniela Ciurea Curțișoaráról, Ionela Copoiu Sloboziáról és Olivia Stănescu Târgovișteről képezik a valdens csapat magvát, melyet Loredana Toluș irányít. Az említett egy éves időszakban ez a csoport látogatást tesz minden egyházterületnél, 10-20 napos könyvevangélista kampányok megszervezésére.

Változatos munkamódszereikkel hatékonyan összekapcsolják a könyvevangélista és az orvosi misszionárius munkáját. Az „evangélium jobb kezével” számos intézmény ajtaját megnyitják: egészségjavító programokat ajánlanak, nevelési szemináriumokat tartanak az iskolákban. Az Úr Jézushoz hasonlóan helyről helyre járnak,

és szolgálnak másoknak. Azok az egyetemisták, akiknek nem volt lehetőségük részt venni a projektben elejétől a végéig, csatlakozhatnak az állandó csapathoz az egyes kampányok idejére.

A körút 2010. október 15-én kezdődött Aradon, a Bánáti Egyházterületnél. A fiatal valdensek két hétig képzéseken vettek részt, melyek során felkészülhettek, hogy szemináriumokat tartsanak az iskolákban. Végighallgatták *Az immunrendszer barátai* és a *Gondolkodj merészen* című szemináriumokat. Az előbbi az elemi, az utóbbi az általános iskolásoknak szól. A felkészülés után már ők is előadókká váltak.

Minden valdens számára kihívást jelentett szembesülni csendes, figyelmes és érdeklődő diákokkal, valamint kevésbé fegyelmezett, türelmüket próbára tevő diákokkal. Ezzel kapcsolatban Dana és Mugurel mesélik:

„Egy iskola V. osztályában a *Gondolkodj merészen* szemináriumot kellett bemutatnunk. Attól a pillanattól, hogy beléptünk az osztályba, éreztük a gonosz hatalmának jelenlétét az egyik gyerek személyében. Amikor az a gyerek meglátott minket, nagyon furcsa hangon kiáltozni kezdett, a székeken ugrált, szaladgált a teremben, szóval nagyon szokatlanul viselkedett. Rájöttünk, hogy ha nem nyugszik meg, nehezen fogjuk megtartani a szemináriumot, ráadásul még tapasztalatlanok voltunk, és a tanár sem volt jelen a bemutatáson. Mennyei Atyánkhoz szoltunk, és kértük a Szentlélek erejét. Tudtuk, hogy ez az egyetlen esélyünk.

Dana: A szemináriumot Mugurel tartotta, én pedig az utolsó padban leültem a fiú mellé. Beszélni kezdtem

hozzá, próbáltam megnyugtatni, és közben magamban imádkoztam. Nem gondoltam volna, hogy a válasz ilyen hamar érkezik.

Mugurel: Elkezdtem a bemutatást, és abban a pillanatban az a fiú hirtelen lecsendesedett. Mintha valaki bezárta volna a száját; mozdulatlan maradt. Lenyűgözve hallgatta a bemutatót, és azt hiszem, hogy ő volt a legcsendesebb az osztályban. A végén kifejezte, hogy nagyon szeretné megvenni az egyik könyvet, és mivel nem volt pénz nála, ígérte, hogy másnap kifizeti, amit aztán be is tartott.

Aznap megtapasztaltuk az ima erejét, és tanúi voltunk, hogy a Szentlélek miként változtatja meg az emberi szívet. Csakis Övé az érdem.”

Nagy volt az örömük, amikor tanítás után a gyerekek igényelték *Az immunrendszer barátai* folyóiratot vagy Ben Carson doktor *Áldott kezek* és *Gondolkoj merészen* című könyveit, és amikor a tanárok köszönetüket, örömeiket és értékelésüket fejezték ki, hogy a román iskolákban ilyen programok zajlanak.

2010. november 8. és 19. között a valdensenk csapata a Dél-Erdélyi Egyházterületre, a szeben megyei Szentágotára utazott. Ez egy száz kisváros, ahol vendégszerető emberek élnek. Tevékenységeket folytattak az iskolákban, a különböző intézményekben, és az egész települést bejárták, házról házra.

A valdensenk számára új kihívást jelentett, hogy belépjenek az emberek házaiba, felajánlják az ingyenes orvosi teszteket és egészségügyi tanácsokat, majd sorban bemutatassák nekik a rendelkezésükre álló értékes könyveket, hogy mély dolgokról beszélgessenek a különböző vérmérsékletű, felkészültségű emberekkel, és együtt imádkozzanak azokkal, akik érdeklődést mutattak irántuk.

Ebédkor vagy a nap végén igazi örömet jelentett együtt lenni a lelkes fiatalokkal, akik lelkesen meséltek az aznapi találkozásairól, beszélgetéseikről. De a könyveket sem lehetett elrejtetni a szájalom miatt azok iránt, akik megkövült szívvel és a gonosz filozófiájától elhomályosult elmével fogadták őket. Így megtapasztalták, hogy a szolgálat tanulása közben lelkük érzékenyebbé vált, jellemük pedig egyre hasonlóbba az isteni képmáshoz.

A harmadik valdens kampány 2010. november 28. és december 15. között zajlott Slatinán, az Olténiai Egyházterület határain belül. 15 könyvevangélista és 20 slatinai, curtişoarai és Piatra Olt-i önkéntes egészítette ki a valdensenk csapatát, amely

a városközpont egyik tömbháznegyedében, üzletekben, 9 iskolában és 25 közintézményben tevékenykedett. A valdensenk bemutatták a *Vigyázz a szívedre* szemináriumot a különböző intézményekben dolgozóknak, emellett pedig irányítaniuk is kellett az őket segítő önkéntesek munkáját.

2011. január 17. és 27. között a bukaresti Balta Albă gyülekezet látta vendégül a valdensenket, akik anyagokkal és a helybéli testvérekkel együtt munkálkodtak a tömbháznegyedekben, üzletekben és két iskolában. Ennek a kampánynak a jellegzetessége az volt, hogy a tagok, akik részt vettek a terepmunkában, „örökbe fogadták” a családokat, akikkel megismerkedtek, hogy továbbra is ápolják velük a barátságot és szolgálják őket testi és lelki szükségleteikben.

A valdensenk útvonalaának további szakaszai Râmnicu Vâlcea, Slobozia, Zilah és Iaşi lesznek.

Végül hadd következzen egy vallomás Ionela Copoiu részéről, aki fiatal társaival szintén részt vett ebben a projektben: „Elhatároztam, hogy részt veszek a *Valdens egy évig* projektben, mert szeretnék segíteni az embereknek egy egészséges, kiegyensúlyozott életstílus elfogadásában, és szeretném, ha szorosabb kapcsolatba kerülnének azzal, Aki fenntartja életüket. Időközben azt tapasztaltam, hogy elsősorban én változtam meg. Csodálatos tudni, hogy a mennyei Atya általad munkálkodik az evangélium terjesztésében. A nap fénypontja az, amikor az emberek otthonaiban hagyhatok egy értékes könyvet – a Jézus életét – melynek elolvasásával valóságosabbnak fogják tekinteni Jézust, akit érdekelnek a gondolataik, aki igaz Barátjuk.”

Ha egy olyan településen élsz, melyen átutaznak a valdensenk, használd ki a lehetőséget, és csatlakozz hozzájuk. A szolgálat öröme, bátorságuk, türelmük, emberszeretetük téged is magával fog ragadni, és lelkedbe hullatja a Gazda legnagyobb örömeinek cseppjeit, amikor felfedezed azokat a különleges személyeket, akik várják, hogy valaki kivezesse őket a sötétségből a világságra.

Ha a Világosság a szívedben lakik, ne rejtse véka alá!

A GIGABYTOK MISSZIÓJA

(Evangélium az Interneten)

Nelu Burcea, a Kommunikációs, Hivatalos kapcsolatok és Vallásszabadság osztályok igazgatója, Román Unió

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” (Csel 1:8) Amikor Jézus Krisztus kimondta e szavakat, a tanítványok elméjében kezdett megfoganni a misszió fogalma. Vágytak arra, hogy beszéljenek a világnak az üdvözítő kegyelem csodáiról, a Szentlélek átalakító erejéről, és Annak dicsőséges eljöveteléről, Akit a világ megvetett, de Akit ők szerettek.

Csel 1:8 verse megemlíti három dolgot, amely célját és jelentőségét tekintve egymástól függ. A Szentlélek ereje, a Jézus Krisztusról való bizonyágtétel és az emberi részvétel mint az első – egymást kiegészítő – két elem következménye.

De megfogalmazódik a kérdés: Miután az Úr Jézus Jeruzsálemet, Júdeát és Samáriát említi, miért fejezi be ezt a rövid felsorolást azzal, hogy „a földnek mind végső határáig”? Mennybemenetele előtt ez volt az utolsó és az egyik legjelentősebb kijelentése.

Római utak Krisztus katonáinak

A Megváltó összegző kijelentése – „a földnek mind végső határáig” – nem behatárol, hanem kiterjeszt. Másrészt bölcsességét tanúsítja, hogy függőnyt helyez a jövő elé, mert nem akarja megijeszteni azokat, akik képtelenek megérteni a Megváltó által elmondott üzenetet.

Hogyan hangzott volna a zsidók, sőt a tanítványok számára a felsorolás: Jeruzsálem, Júdea, Samária, Róma stb?

Róma? Melyik Róma? A rómaiak fogják elpusztítani a templomot. Az Úr templomát!

Valószínűleg, hogy egy zsidó számára ez túl sok lett volna. Az evangélium Rómában? Ezt az igazságot igazolják az azután következő évezredek. A kövezett római utakra eljutnak a missziós lelkületű tanítványok, ezeket az utakat beszennyezte a szentek vére, évezredekig bizonyosságul szolgáltak, hogy az Úr felhasználta az emberek bűntől való megmentésére. A római utak, melyeken a bi-

rodalom katonái hátizsákjaikat cipelték, hogy meghódítsák a világot, a bizonyágtétel útjaivá válnak.

Lehet, hogy egy bizonyos generáció számára a római utak fenyegetést jelentettek, viszont több nemzedék után sokak számára ezeken az utakon érkezett a szabadítás. A börtencercsre fáradt és remegő kezekkel írt advent reménység békét hozott a léleknek, még háború idején is.

A történelemben mindig voltak „római utak”, melyeket eleinte fenntartással fogadtak, de később hatalmas eszközeivé váltak a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtetésnek.

Gondoljunk csak a nyomdászat kialakulására. Sok erkölcstelen, vagy legalábbis vitathatónak nevezhető folyóirat létezik. Hány illetlen kép látható a televíziós műsorokban, hány rosszra befolyásoló vagy haszontalan műsort sugároznak a kereskedelmi rádióadók!

Gondoljunk el mégis néhány pillanatra: Hogyan mutatna a 21. század dinamikája e kommunikációs rendszerek nélkül, vagy hogyan teljedne be bármely keresztény álma, hogy az evangélium eljusson a föld végső határáig? Az a tény, hogy bizonyos „római utak” olyan üzeneteket közvetítenek, amelyek elpusztíthatják Jeruzsálemet, nem akadályozhat meg minket, hogy rajtuk keresztül eljuttassuk másokhoz az Új Jeruzsálem reménységét. Nem a „római út” önmagában jó vagy rossz, hanem a cél, amely felé vezet.

Az evangélium és a posztmodern utak

Bármelyik új út félelmet vált ki, de egy idő után rádöbbenünk, hogy időszerű módja lehet az Úr Jézusról szóló bizonyágtétel közvetítésére.

Lehet, hogy a zsidókból a „római utak” kifejezés ugyanolyan ellenállást váltott ki, mint sokakban a rádió vagy a televízió megjelenése. Milyen reakciót váltanak ki elménkből a következő szavak: Facebook, his, Skype, Messenger, e-mail stb.? Egy olyan generáció számára, amely nem szokott hozzá az ilyen rendszerekhez, kétségkívül zavart kelthetnek.

A „Kezdj el élni!” program nem csupán arra volt jó, hogy leteszteljük, hányan voltak jelen a gyülekezetekben, hányan nézték a Speranța-Reménység TV-t vagy hallgatták a Reménység Hangja Rádiót, hanem arra is, hogy működik-e a misszió az Interneten (www.misiunepen.ro).

A statisztika a következőket mutatja:

- Facebook és hír látogatások száma: 212.099

- a www.sperantatv.ro, www.incesatraiesti.ro és a www.rvs.ro internetes oldalak egyéni látogatóinak száma január 21. és február 13. között : 281.752

- az előadások letöltéseinek száma: 25.295

- előadás nézői: 3900 egyéni néző/perc – február 4-i rekord; átlag: 2.900 néző/perc

- összesen: 653.459 megtekintés és letöltés

Nem szükséges ehhez túl sokat hozzáfűzni. A nemrég született generációja, az Internet nemzedéke egy pogány Rómában várják, hogy az evangéliumot eljuttassák hozzájuk azok, akik rendelkeznek az Úr Jézus bizonyosságtételével.

Ezelőtt négy évvel az egyház televízióadójának létrehozásával a misszió újabb lendületet kapott, bár egyesek szerint egy ilyen intézmény nem feltétlenül szükséges. Ugyanígy az Interneten keresztül végezhető misszió még tovább lendíti a bizonyágtéves munkáját, és idősebb módszert képez az advent üzenet terjesztésében a szekuláris világ felé.

Sokszor aggódunk gyermekeinkért az Internet miatt, és okkal. De azt hiszem, építőbb lenne, ha kérdések megfogalmazásával nagyobb felelősségtudatot táplálnánk bennük arra vonatkozóan, hogy milyen programokat néznek, és mennyi időt szánnak az Internetre: Az internetezéssel töltött idő hány százalékát használtad misszióra? A blogodon, a szociális hálózatokban regisztrált oldalaidon csak önmagadat reklámozd, vagy mások számára is hasznosak? Ezzel a módszerrel meg tudjuk közelíteni a fiatalokat és a gyermekeket.

Itt az ideje, hogy felhasználjuk az Internetet a misszióban! Ez a fajta misszió egy olyan program, amely bár még az elején tart, keretet, lehetőséget biztosít, hogy az evangélium dinamikus módon eljusson az Internet generációjához.

Csatlakozz te is

Fiatalok százai vettek részt januártól márciusig a „Kezdj el élni!” című programban. Hogyan? Nagyon egyszerűen, túl nagy erőfeszítés nélkül, de odaadással.

Emlékezzetek arra a három dologra, amit megtalálhatunk a Csel 1:8 versében – a Szentlélek ereje, az Úr Jézusról való bizonyágtéves és az emberi részvétel. Egyszerű az egyenlet: erő + bizonyágtéves = részvétel.

A kihívás nem csak fiataloknak szól, hanem azoknak is, akik már túl vannak az ifjúkoron. Van a gyülekezetnek saját internetes oldala? Ha a válasz nem, miért? A Heted-napi Adventista Egyház majdnem két éve elindított egy projektet, hogy minden gyülekezetnek legyen saját honlapja. (Részletekért írd a következő e-mail címre: comunicare@adventist.ro.)

Az evangélium hirdetése Róma felé tart! Maradhatsz Jeruzsálemben, Júdeában, de a misszió még nincs befejezve. Az Úr Jézus parancsa „a föld végső hatáiról” szól. Megengedi Isten, hogy az emberi korlátok lassítsák a határon kívüli misszió dinamikáját? Minden bizonnyal nem.

A kommunikáció összes formái közül a legösszetettebb, ugyanakkor a legegyszerűbb, a leggazdaságosabb, de a legkiterjedtebb továbbra is az Internet.

Ez azt jelenti, hogy folyóiratainkat, a gyülekezetben tartott prédikációinkat, a rádió- és televízióműsorokat elérhetővé lehet tenni az Interneten, s ezáltal az advent üzenet terjedése is gyorsabbá válhat minden „római út” felhasználásával.

A programok archiválása lehetőséget nyújt visszanezni a kedvenc programokat, ami igen nagy előnyt jelent. Sőt, fiatalok ezrei várják, hogy dolgozhassanak az Interneten. Imádkozzatok velük együtt, és készítsétek terveket az Interneten való misszióra.

Ne feledkezzetek meg viszont a Csel 1:8 versében található három összetevőről, ami a Szentlélek ereje, az Úr Jézus Krisztusról való bizonyágtétel és az ember részvétele.

Ez az ige nem korlátozni, hanem tanítani akar bennünket. Más szavakkal: keresd a Szentlélek erejét, élj az Úr Jézus bizonyága szerint és vegyél részt a misszióban.

Elérkezett az ideje a misszióknak az Interneten!

A holnapi kereszténynek nem kell szem elől téveszteni a célt a „poros római utakon” a saját vágyai követésére, hanem ki kell használnia minden jelenlegi kommunikációs módozatot az Úr Jézusról szóló bizonyágtétel továbbítására.

Jézus hamarosan eljön! A föld végső határai közelebb vannak, mint bármikor. A távolság egyetlen kattintással áthidalható.

Ha szeretnél többet is megtudni az interneten végezhető misszióról, írd a következő e-mail címre: contact@misiunepen.ro, vagy iratkozz fel a www.misiunepen.net internetes oldalra.

Örömmel tájékoztatunk az „Egy honlap minden gyülekezetnek” projekt részleteiről, ha ezt igényeled a következő e-mail címre küldött levélben: comunicare@adventist.ro.

Visszhangok Kezdj el élni!

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mt 28:19) Ezek voltak a Megváltó utolsó szavai mennybemenetele előtt. Kifejezi a menny óhaját, hogy az egész földet betöltse az üzenettel: minden ember esélyes az örök életre. Ugyanakkor e szavak célt adtak, és jól körülhatárolt tevékenységet bízta az egyházra a világ végezetéig.

A Megváltó megbízataása ezekben az utolsó napokban még jellegzetesebb tartalommal telítődik. A harmas angyali üzenet (Jel 14:6-13) a mai evangélium. Az üzenetek felszólítják az embereket, hogy lelkiismeretesen készüljenek fel a Mindenható Isten nagy napjára.

Az isteni megbízataást teljesíteni kívánó romániai Hetednap Adventista Egyház 2011-ben különleges programot készített elő. „Kezdj el élni!” – ez volt a figyelmeztető kiáltás és buzdítás, amellyel a románokat új életre szólították Krisztusban. A műsort 24 napon át közvetítettük január 21-e és február 13-a között 7 órai kezdettel. Az adást háromféleképpen lehetett megnézni és meghallgatni: a Speranța – Reménység TV és a Radio Vocea Speranței – A Reménység Hangja Rádió közvetítette, ezen kívül hozzáférhető volt három internetes oldalon is: speranțatv.ro, rvs.ro és incepsatraiesti.ro.

A „Kezdj el élni!” program különlegessége az volt, hogy négy különböző megközelítésű sorozatból állt.

Az első négy adásban Daniel Chirileanu lelkész mutatta be a fiataloknak szóló előadásokat. A téma és az előadásmód is azt a célt szolgálta, hogy a fiatalokban tudatosítsa: korunk társadalmának kínálata mellett ott van a biblikus lehetőség is.

Constantin Dinu orvos három előadása az emberi szervezet megteremtése mögött meghúzódó bölcsességet tárta a közönség elé, valamint a szervezetünket pusztító tényezőket és az egészségünket szolgáló életelveket.

A „Kezdj el élni!” program lelki-séggel foglalkozó része tíz napig tartott. Lucian Cristescu testvérünk, az előadó az emberiséget foglalkoztató alapvető kérdésekre összpontosított. Az ember eredetével, jelenével

és jövőjével foglalkozó kérdéseket a Szentírás fényében válaszolta meg. Aktuális információkat és élő tapasztalatokat használt, amelyek igazolják Istennek a Szentírás lapjain rögzített, az emberi kérdésekre adott válaszait.

A program utolsó sorozata népszerű lelki vonatkozású témákat tárgyalt. A műsorvezető Ioan Paicu és meghívottai Aron Moldovan, Lucian Cristescu és Marius Munteanu hét adáson keresztül különböző lelki jellegű kérdéseket beszéltek meg.

Cornel Dărvășan testvér nyitotta meg házigazdaként minden este a „Kezdj el élni!” című műsort, és a végén példákkal és hasznos tanácsokkal rögzítette az elhangzott üzenetet.

Háromheti imádság és adás

Alapos felkészülés, próbák és felvételek százai után eljött végre a nagy nap. De akármennyire is felkészült lenne az ember, minden résztvevő tudta, hogy Isten segítségével a felkészülés nem elegendő.

A programot a Cernicai Adventista Teológiai Intézet imatermében készítették, és onnan közvetítették. Az adás megkezdése előtt fél órával a dolgozók csapata Isten kezébe ajánlotta magát, hogy Ő irányítsa a munkálatokat. A résztvevők elfoglalták helyüket, a különleges meghívottak és a vendégek ráhangolódtak a légkörre. 18:45-kor az egész termet imára szólították fel, aztán mindenki csendben, lélegzet-visszafojtva ült.

Három, kettő, egy – adásban vagyunk. Ezekkel a szavakkal teremtettek kapcsolatot a cernicai imaterem és az imaházak, valamint az emberek otthonai között, ahol a „Kezdj el élni!” műsort nézték. A cernicaiakhoz hasonlóan készülődtek és izgultak mindazok, akik részt vettek a program megszervezésében és közvetítésében. Az antennák előkészítése, a meghívók kiosztása és a vágy, hogy minden bűnös hallhassa a kegyelem üzenetét, hívók ezreit indította imádkozásra és könyörgésre a mennyei Atyához.

Közönségszolgálat

Azok, akik közvetlen kapcsolatba szerettek volna lépni a műsor szervezőivel, mondanivalójukat telefonon is közölhették. Egész nap, 24 órán keresztül a rendelkezésükre álltunk. Az adás közvetítése alatt több mint 600 telefonhívást kaptunk, majdnem mindegyik az evangélicációs programmal volt kapcsolatos. Az alábbiakban néhány ilyen telefonos üzenetet közlünk:

① Adrian, Ștefănești, IF: Szeretném, ha megmondanák, hogy a lakóhelyemen melyik a legjobbnak tartott adventista gyülekezet.

① Ioan, Vinci de Jos, BN: Szeretném, ha felkeresne egy adventista lelkész.

① Nicu, Botoșani, BT: Szeretnék egy Bibliát.

① Ilie, Rădăuți, SV: Szeretnék egy hangos Bibliát.

① Soni, Diosig, BH: Melyik az igazi nyugalomnap?

① Monica, Mioveni, AG: Szeretnék feliratkozni a Sola Scriptura bibliaolvasó tanfolyamára.

① Gheorghe, Botoșani, BT: Jó lenne, ha soha nem érne véget a „Kezdd el élni!” program. A hatására döntöttem úgy, hogy megkeresztelkedem az Adventista Egyházba.

① Werner, Germania: Németországban nézem a Speranta TV-t.

① Dorina, Racovița, VL: Szeretnék újra az Adventista Egyház tagja lenni.

Hogyan fogadták a programot?

Az összegyűjtött adatok szerint a „Kezdd el élni!” programot több mint 600 romániai és külföldi (Moldvai Köztársaság, Görögország, stb.) adventista imaházban mutatták be. Ha csupán a romániai nézőket vesszük számításba, a műsort, az adventista tagokat nem számítva, körülbelül 7000 vendég nézte meg. Ez azt jelenti, hogy 10 bejegyzett adventista egyháztagra 1 vendég esik.

A nyilvánosan megszervezett gyülekezések résztvevőin kívül több ezren nézték a műsort ismerősök otthonában csoportokban. Sokan pedig a Radio Vocea Speranței – Reménység Hangja Rádió hullámhosszán kapcsolódtak be az eseménybe.

☞ Diana vagyok, és Chișinăuból, a Moldovai Köztársaságból írok. Köszönetet szeretnék mondani a csodálatosan bemutatott műsorért. Istené legyen a dicsőség!

Ma velem jött az előadásra egy diáktársam az egyetemről, aki utolsó éves a fogorvosi szakon, és annyira el volt ragadtatva a stúdióbeli orvos előadásaitól, hogy ragaszkodott hozzá, hogy adjam meg neki az orvos elérhetőségi adatait. Hogyan vehetnék fel a kapcsolatot a doktor úrral? Előre is köszönöm!

☞ Szeretnék teljes szívemből köszönetet mondani azért, amit tesznek. Lenyűgözőnek találom a missziós projektbe fektetett munka és elkötelezettség nagyságát. Itt Madridban nézünk, figyelünk és támogatunk mindenben. Ne adjátok fel, és ne hátráljatok egy lépést sem. Ezt a munkát el kell végeznünk. Sokat lehetne erről beszélni, és sok bírálni való is lenne. Bátorítani szeretnék, és köszönöm, amit tesztek. Marius.

Nem volt minden tökéletes

Ahogy az várható volt, a „Kezdd el élni!” programnak voltak gyengébb oldalai is. Néhol gondok voltak a vételezéssel – máshol a részvétel a vártnál alacsonyabb volt. Ez talán annak köszönhető, hogy többféle módon volt elérhető az adás. Másrészt nem mindenki volt megelégedve a terítékre kerülő témákkal vagy az előadások stílusával. Az alábbiakban olyan megjegyzéseket közlünk, amelyek az adás minőségének javításával kapcsolatos ötleteket tartalmaznak.

☞ Szeretném megjegyezni, hogy hasznos lenne Isten Igéjének szélesebb körű bemutatása. Túl sok szó esett különböző hírességekről, filozófusokról, írókról és túl kevés Jézusról és az Ő Igéjéről. Az előadások végén hiányzott a zene, de valószínűleg erre nem jutott idő. Daniel, Bihar megye.

☞ Testvérek, ezt sokkal jobban is meg lehetett volna csinálni! Az előadónak alkalmazkodnia kell a hallgatóság megértési ritmusához. Túl sok, és túl gyors volt. Túl sok információt kaptunk. Szerencsésebb lett volna az emberi szervezettel kapcsolatos csupán néhány témáról beszélni, és azokat bővebben kifejteni. Anda

☞ Nagyon sajnálom, és nem értem, hogy annak ellenére, hogy olyan szép zenénk van egyedi adventista vonásokkal, ritkán közvetítünk zenét. Sorin

Az evangélium forradalma

Az utóbbi időben sok szó esett a *jázminforradalomról*. Több afrikai országban az utcán történő megmozdulásokra vonatkozik, és az Interneten kialakult különböző kapcsolatok révén szerveződött meg és robbant ki. A „Kezdd el élni!” programot tekintve mi is beszélhetünk egyfajta forradalomról: az *evangélium forradalmáról*. E mellett tanúskodik az is, hogy háromheti adás közben a *sperantatv.ro* weboldal a *trafic.ro* szerint a 16. helyről *Lelkiség* kategóriában a 6. helyre jutott.

Január 21. és február 13. között 281.752 egyéni látogatója volt a három weboldalnak, amelyen ezt az eseményt figyelemmel követhetjük, és összesen 653.459 látogatást regisztráltak. Január 22-én volt a *sperantatv.ro* oldalnak a legnagyobb a látogatottsága – 10.000-re emelkedett a nézettsége. Megemlíthetjük azt is, hogy a műsort az Interneten élő adásban nézők aránya percenként 2500 egyéni látogató volt. Ezen kívül több mint 25.000-szer töltötték le az adásokat az *inceptatraiesti.ro* oldalról.

☞ Jó napot! Tizenkilenc éves fiatalember vagyok Madridből, a torrejoni Sion gyülekezetből. Minden este nézem Önöket, és köszönöm ezt a csodálatos szolgálatot és Isten üzenetét; áldás ez minden fiatalnak, és nemcsak nekünk. Néhány barátommal együtt nézzük a műsort az Interneten. Szívesen részt vettünk volna személyesen, de hálásak vagyunk Istennek, hogy legalább az Interneten láthatjuk. Üdvözljük Daniel Chirileanut, és gratulálunk mindenkinek a befektetett erőfeszítéshez!

☞ Örülünk, hogy vendégek vannak a gyülekezetünkben; azt nem tudjuk, hogy hányan nézik a műsort Interneten. Egy munkatársunk 27 éves lánya depressziós lett, és a szülei nagyon aggódtak. Megnéztek minden egyes fiataloknak szóló adást, és el vannak ragadtatva, mi pedig nagyon örülünk. Tetszettek nekik az időszzerű és fiataloknak szóló előadások, a témák és az előadásmód is. Támogatunk imában! Doina, Bacăuból.

Interjú

A „Kezdd el élni!” programról alkotott hitelesebb kép érdekében feltettem néhány kérdést Lucian Cristescu testvérnek, a lelki témák előadójának.

Curierul Adventist: Mit jelentett Ön számára a „Kezdd el élni!” program mint lelki tapasztalat?

Lucian Cristescu: Feltételezem, hogy e sorok olvasói legalább egy részét látták a programnak. Bizonyára észrevették az előadás gyenge és erős oldalait. Amit nem láthattak az, amit az asztalt körülülő vendégek sem: az odafigyelést és erőfeszítést, amivel a szakácsnő délelőtt az étkeket elkészítette. Egy pillantás a konyhába segítene a vendégeknek jobban értékelni az asztalon levő jó szívvel felkínált ételeket.

A lelegején le szeretném szögezni, hogy bár én voltam az előadó, az előadás bizonyos értelemben csapatmunka eredménye volt. Mielőtt még a leghalványabb fogalmunk lett volna arról, hogy milyen témákat mutassunk be az előttünk álló tíz estén, néhányszor összeült az Unió Bizottsága. Megtárgyaltuk és meghatároztuk a program irányvonalait.

A programot nem jellegzetesen vallásos műsornak szántuk, célpontként a nagy világot, a tudatlan és hitet-

len világot választottuk, amellyel kapcsolatban Isten azt a megbízatást adta, hogy vezessük Isten Igéjéhez. Mert például csupán Románia lakosságának összehasonlíthatatlanul nagyobb százalékát teszik ki „világi”, vallás iránt nem érdeklődő emberek (80%), mint a „hívők”.

Ekkor jött még a java. A tíz téma meghatározása után következett csak a sok töprengés, hogy milyen legyen a felépítése, a felhasznált gondolatok és a szemléltetés. Öt hónapon keresztül (2010 júliusától novemberig) nagyon sok napot töltöttem imával, néha kétségbeesett, máskor örömteljes imával. A jó Isten nem hagyott el, és válaszolt a könyörgéseimre. Segítségével december hó közepére az összegyűjtött anyagból elkészült az azonos című könyv. Ám a könyv sokkal több anyagot tartalmaz, mint amennyi negyven perc alatt elmondható... Most kezdődött a munka második kemény része: „Mit hagyjak ki, és mit vegyek be a nyilvános előadásba?” Aztán jött a munka harmadik szakasza: képek keresése, hogy a program eléggé vizuális (TV-műsor) jellegű is legyen. Az első előadás időpontja előtti hét volt a legfárasztóbb. De végül az Úr és egy fiatal, a teológián magiszterit végző diák (Daniel Toma) segítségével időben befejeztük a képek feldolgozását is.

Következtetések

Igyekezünk minél hitelesebb képet nyújtani a „Kezdj el élni!” program minden vetületéről. De tudjuk, hogy a legtökéletesebb felvételt a menny archívumában őrzik, ahol rögzítve van minden látható és láthatatlan. Bár az emberi erőfeszítés félszeg, a felkészülés sem tökéletes, tudjuk, hogy Isten egy ígéje sem tér vissza gyümölcstelenül.

Most közölünk mindenkinek egyéni felelőssége gondozni azt, amit elvetettek, imával öntözni, és előkészíteni a nagy Aratásra. Elcsodálkozunk majd, amikor látjuk, hogy hány lélek kezdett el élni.

És mégsem ért véget

A Speranța-Reménység TV missziós műsorai nemcsak a román ajkúaknak szólnak. Egy eddighez hasonló missziós programot készítettek a magyar ajkú közönségnek is. Február 18. és március 13. között a Speranța – Reménység TV minden este 7 órakor, Marosvásárhelyről közvetíti „A bizakodó élet titkai” című programot. Ennek is három része lesz: ifjúsági, egészségről szóló, lelki és kerekasztal-beszélgetések. A programot, amelynek főelőadója Kovács-Bíró János testvér, a Reménység Hangja Rádió is közvetíti, illetve megtekinthető a következő oldalakon: sperantatv.ro, rvs.ro és bizakodoelet.ro.

„A bizakodó élet titkai” című program iránt érdeklődést mutattak más országok magyar ajkú adventista közösségei is. Ezért Magyarországon, Szerbiában, Ukrajnában és Szlovákiában is közvetítik.

Az Úr áldjon meg minden szolgáló résztvevőt, az igazságra éhező lelkek pedig ismerjék meg a bizakodó élet titkait.

C. A.: Milyen örömben volt része a munka eredményeként?

L. C.: Láttam és hallottam, hogyan reagáltak rá „a világi emberek”. Nagyon pozitív visszajelzéseket kaptunk egyszerű falusi emberektől és művelt, iskolázottaktól is. A harmadik este után megkértek, hogy fordítsuk le a könyvet angol nyelvre is. Van, aki német nyelvre is le szeretné fordítani. A Cernicai Teológiai Intézet imatermében a főként fiatalokból álló hallhatóság azt mondta, hogy meg van elégedve az őket foglalkoztató kérdések kifejtésével.

C. A.: Mi szomorította el a legjobban?

L. C.: Elsősorban a saját gyengeségeim. Egy alkalommal, amikor Milea és Grigore történetét meséltem, nem vettem észre, hogy véletlenül felcseréltem a nevüket... Később észrevettem a tévedést, de már túl késő volt. Azonban számítok a hallgatóság intelligenciájára, akik ezt gondolatban korrigálták. És még valami elszomorított: az hogy voltak testvérek (igaz, hogy nem voltak sokan), akik nem tettek különbséget „az istentiszteleti prédikáció” és „a tévés evangelizáció” között. Pedig ahhoz, hogy az evangéliumot eljuttassuk a nem vallásos emberhez, a „zsidónak” meg kell tanulniuk először „görögül” beszélni és gondolkodni (1Kor 9:20-22).

C. A.: Ha újra kellene alkotni ezt a programot, mit látna másként?

L. C.: Tudom, hogy mindent lehet jobban is csinálni. Ha meg kellene ismételnem az előadásorozatot, azt hiszem, hogy szabadabb lennék, és jobban odafigyelnék az összefüggésekre. De nem hiszem, hogy módosítanék a program felépítésén. A „Kezdj el élni!” program ima és tanácskozás gyümölcse. Gyengeségeim ellenére tudom, hogy a Szentlélek vezetett. Ha mást mondanék, akkor vétkeznék Ellene. És ezért dicsőítem!

C. A.: Üzenne kérem, valamit az olvasóknak?

L. C.: Kedves olvasók! Köszönöm, hogy imádkoztatok a programért és értem. Nektek köszönhetem, hogy gyakran láttam Istent közbelépni. Lelki támaszt nyújtott a gondolat, hogy nem vagyok egyedül, hogy annyian járnak értem közbe. És Isten győzött.

Ami munkánk gyümölcset illeti, lehet, hogy még nem látszik. Három és fél évnyi szolgálat után Megváltónk sem mondhatta el, hogy látta az aratást. De eljött a nap – és ez számunkra is eljön –, amikor a Hangos Kiáltásra sok lélek csatlakozott a kicsiny nyájhoz.

A Curierul Adventist szerkesztősége

Barátságról, identitásról és ragyogó tekintetekről

Március 5–12 – ifjúsági imahét

Az év utolsó szombatja volt. A megszokott székesmen ültém a gyülekezetben, és némi izgalommal vártam, hogy élém érjen az ígéretekkel teli kosár. Egész héten ezért imádkoztam, és most vártam. Amikor felém nyújtották, alaposan megkevertem a lapokat, majd választottam egyet. A következő szöveget olvastam: „Barátkozz meg Istennel, és békéd lesz, újra boldogságban lesz részed” (Jób 22:21, Cornilescu-fordítás).

Be kell vallanom, hogy egy kicsit elszontyolodtam. Nem erre számítottam. Nem a győzelemről vagy a hön áhított ígéretekéről szóló, klasszikus szöveg volt. Hát nem magától értetődik, hogy Isten barátai vagyunk? Nem tesz automatikusan a barátjává, hogy imaházba járok, vagy időt szakítok Igéje olvasására, és igyekszem a szerint is tenni?

Majd újra elszomorodtam, amikor rájöttem, hogy talán mégsem vagyok olyan jó barátságban Vele, ahogyan hittem, és ezért kaptam ezt az üzenetet. Egy felhívást, hogy jobban ismerjem meg Őt és ... magam.

Ismerd meg önmagad!

Mindannyiunk életének egyik legnagyobb kihívása saját identitásunk keresése. Tárgyakhoz, emberekhez, eseményekhez vagy épp színekhez viszonyítva keressük önmagunkat. Néha Isten is keresi önmagát. Nem mint ha nem tudná, hogy kicsoda, hanem mert mindig újabb módon szeretne közel férkőzni hozzánk. A Bibliának vannak különböző részei, ahol Jézus azt mondja, hogy Ő Ajtó, Igazgyöngy, Jó Pásztor, Kenyér, Világosság és Víz. Mindig az, amire az embereknek szükségük van küldetése és szeretete megértéséhez.

Isten nem korlátozódik csupán tárgyra, helyzetekre vagy jelenségekre önmaga meghatározásához. Néha emberekhez viszonyítva határozza meg önmagát, például Ábrahám barátjaként mutatkozik be (Ésa 41:8 és Jak 2:23). Kapcsolata Ábrahámmal olyan, amelyben mindkét fél feltárulkozik, új színben mutatkozik a másik előtt, ahogyan a szoros barátságokban történik. Ábrahám az,

akinek mindig biztatásra van szüksége, hogy higgyen és továbbléljen.

Van ember, akinek nem szégyellnénk bevallani, hogy kételkedünk? Isten, ahogyan azt még soha nem tette, az Atya szerepében nyilatkozik meg, aki kész az egész világ megváltása érdekében feláldozni Fiát. Különleges módon nyilatkozik meg mindegyikünknek tulajdonságainktól, jellegzetességeinktől és szükségleteinktől függően. Így minden embernek, aki befogadja Istent az életébe, Isten új módon határozza meg önmagát. Az Istennel ismerkedő ember is annyi új dolgot fedez fel önmagáról, hogy elég lenne legalább... 300 évre.

Énok elete, habár a bibliai ábrázolás szűkszavú, az egyik legszebb barátságról szóló történet. Énok barátsága Istennel.

Mesébe illő barátság

Régóta ismerték egymást. Már nem is emlékeztek, hogy pontosan mennyi ideje. Ezt akkor érezték a leginkább, amikor szorosabb ismeretséget kötöttek. Egy éjszaka Énok kopogtatott Isten ablakán. Az utca kihalt volt. Szült az asszonya. Egy kisfiú újdonsült édesapja lett, és örömeiben majd kiugrott a bőréből.

Máskor az ajtaján kopogtatott, hogy beszámoljon a kicsi első szaváról, első lépteiről. A gyermek nagy szeméről, amelyekkel olyan szeretettel nézett az apjára. Vagy azért jött, hogy megkérdezze, hogyan taníthatná meg a kicsit, hogy ne féljen többé a sötétben. Az elején ritkán jött. De aztán egyre gyakrabban. És Ő sohasem volt foglalt, amikor érkezett.

A lépéseiről megismerte Énokot. Mindig egy kicsit sietősek voltak a léperei. Mintha türelmetlenség hallatszott volna bennük. Türelmetlen vágyakozás a csendre, Isten szelíd szavára, bölcs beszédére. Isten mindig mosolyogva fogadta az ajtóban. Örült, hogy látja.

Megtörtént, hogy éjfélbe nyúlt a beszélgetésük. A jövőről beszéltek. Isten sok mindent megosztott Énokkal abból, amit tudott. Ez már csak így van a barátok között.

Egy bárkáról beszélt neki, és egy eljövendő özönvízről. Egy új égről és egy új földről. Új emberekről. Egy minden értelmet meghaladó szeretetről. Egy Atya gyermek iránt érzett szeretetéről. És mintha ebben a szeretetben lett volna valami a Matuzsálem, a gyermek iránt érzett szeretetből, aki otthon várta.

Az elválás minden alkalommal nehéz volt. Főként, amikor arra gondolt, hová kell visszatérnie. Mindig ugyanazok az emberek közé, olyan idegenként, mint amilyen volt az embertárs iránti szeretet vagy egy mosoly a szomorú gyermeknek. Ott lenn senkinek nem jutott erre ideje. Hogy ne gyötörje annyira a vágyakozás, beszélni kezdett nekik a Barátjáról. A bárkáról és az özönvízről. A szeretetről. És a változásról. Az arca beszéd közben ragyogott. Egészen más ember volt. Egyre másabb. Mintha már egyáltalán nem tartozott volna közéjük.

300 év suhant el, mintha csak 30 lett volna. Baráti társaságban nem érzékeled az idő múlását. Most sem tudta, hogy pontosan mikor ismerkedtek meg, de mindig boldogan emlékezett vissza az éjszakára, első gyermeke születésére. És hogy hangosan kopogtatott az ablakon. Annyira szerették újból meg újból felidézni azt az éjszakát. És az összes többi együtt töltött napot. A gyermek megnőtt. Saját családja volt. Előfordult, hogy a feleségével betért meglátogatni apja Barátját, aki most már az ő Barátja is volt. Ilyen volt az az este is, amikor a Barát ezt mondta: „Mi lenne, ha többé nem mennél el?” „...eltűnénk, mert Isten magához vevé” (1Móz 5:24).

Ezt ma is lehet

Kapcsolatát elmélyítve Istennel, Énok Isten gyermekként sokkal jobban felfedezhette önmagát. Ugyanolyan nagy szüksége volt Atyja gondoskodására, figyelmére, idejére és támogatására, mint Matuzsálemnek az övére. Időközben annyira hasonlítani kezdett Atyjához, hogy inkább Hozzá tarozott, mint ide. Nem találkozott olyan közeli barátokkal, akik annyira hasonlítottak, hogy testvéreknek hitték volna őket?

Felvetődik a kérdés. Hogyan fejleszthető egy ilyen barátság? Miről beszélhetett Énok Istennel 300 éven keresztül, amikor imáink sokszor alig ötpercesek? A barátságnak Istennel időre van szüksége. Többre, mint az a kapkodó olvasással töltött tizenöt perc reggel vagy szinte félálomban a buszon. Többre, mint az a néhány óra szombat az imaházban, ahol gyakran annyira elfoglaltak vagyunk, hogy megfeledezünk: azért vagyunk itt, hogy Vele találkozzunk.

A barátságnak Istennel spontaneitásra van szüksége. Azt hiszem, hogy Isten, akárcsak mi, szereti, ha néha meglepik: ha azt mondjuk „Szeretlek!”, csak úgy, minden különösebb ok nélkül (nem mintha nem lenne meg minden okunk rá, hogy ezt mondjuk), vagy hogy meghívjuk biciklizni...

Péntek délután volt, és úgy éreztem, hogy a szokásos takarítás és főzés után most másként is fel szeretnék készülni a szombatra. A lelkem is fel szeretett volna készülni. Béreltem egy biciklit, és karikáztam egyet a parkban. Miközben a tó partján pedáloztam, imádkoztam... jobban mondván beszélgettem Vele. Arról beszéltem, hogy mi tetszik nekem Benne, és min kellene magamban változtatnom. Az egyik legélvezetesebb beszélgetésünk volt.

A barátságnak Istennel rád van szüksége, mert ahogyan Ábrahám barátja volt, Isten mindannyiunk barátja szeretne lenni. Bizalmas barát. A barátság Vele segít egyre jobban felfedezni önmagam, hiszen ki ismerne jobban Nálánál, az Alkotómnál?

A barátokat nem nehéz felismerni. Elég látni a mosolyukat, az arcuk ragyogását, amikor találkoznak. „Akik Óréá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.” (Zsolt 34:6) Isten arca mindig felderül, amikor találkozik veled. Hát a tied?

Cristina Neagu, segédigazgató,
Ifjúsági Osztály, Román Unió

Örökkévalóságra szóló tanulás

– az adventista nevelési önazonosság az oktatási rendszer általános kontextusában –

A jelenlegi oktatási rendszerek összehasonlító elemzései azt igazolják, hogy közvetlen kapcsolat van egy társadalom szociális, gazdasági és kulturális fejlettsége és az általa fenntartott oktatási rendszer életképessége között. Demokritosz mondta, hogy „a nevelés kényes dolog. Sikerét csak küzdelemmel és szeretettel lehet elérni, de ha kudarcot vallunk, az végtelen fájdalommal jár.”

A több mint 40 éves tanári múltamra visszatekintve, együtt örülhettem azokkal, akik a nevelés révén sikeres karriert valósítottak meg, és országos, valamint nemzetközi szintű elismerésnek egyaránt örülhetnek. Ugyanakkor fájdalmat és sajnálkozást is tapasztaltam azok részéről, akik kevésbé vették komolyan az iskolai tanulást.

A történelem folyamán bebizonyosodott a nevelés fontossága a civilizáció és kultúra fejlődésében, a társadalmi élet rendjének és racionalitásának fokozódásában, a szellemi értékek megszerzésében és továbbadásában, valamint az emberi lét szintjének felemelkedésében.

Az oktatás több mint az ismeretek átadása. Ahogyan azt John Lock is megfogalmazta, „az oktató művészete abban áll, hogy finomabbá teszi a viselkedést és formálja a gondolkodást; el kell ültetnie a tanulóban a bölcsesség elveit és jó készségeit, fokozatosan át kell adnia egy világszemléletet, és ki kell alakítania benne a hajlandóságot, hogy szeresse és utánozza mindazt, ami szép és dicséretre méltó. E cél érdekében pedig szorgalmassá, tevékeny és vállalkozó szelleművé kell őt formálnia.”¹

A nevelés elvei

Az idők során változott a nevelésről való felfogás. Fokozatosan kialakultak a didaktikai elvek, és a modern didaktika szabályai egy új nevelési paradigmában fogalmazódnak meg.

A hagyományos paradigmával ellentétben a modern pedagógia hangsúlyt helyez az információk kapcsolódására, az új fogalmak iránti nyitottságra, a folyamatos tanulásra, a tanulók képességeihez igazodó rugalmas módszerekre, a kreativitásra, a tanuló elméleti ismereteinek és gyakorlati tapasztalatának ötvözésére, a tanár-diák közötti kölcsönös tanulási viszonyra.²

Az egyik alapvető tanulmány a sikeres oktatás elveinek témájában Arthur Chickering és Zelda Gamson írása, amely 1987 márciusában jelent meg az Amerikai Felsőoktatási Egyesület Közlönyében. Egy több tíz évig tartó meta-elemzés alapján a szerzők megfogalmazták *A sikeres oktatás hét alapelvét*³, melyek lényege a tanulók (egymással, valamint tanáraikkal való) együttműködése a tanulás folyamatában, aktív tanulási módszerek alkalmazása (vita-beszélgetések, értékelés és önértékelés).

Az oktatás válságáról szóló vitákban⁴ a szakemberek egyre többet foglalkoznak az etikával kapcsolatos kérdések bevezetésével az oktatás elméletébe. Az Egyesült Államokban, például, vita-beszélgetéseket kezdeményeztek ennek kapcsán, amikor is a szakterület 18 képviselője fenntartotta, hogy szükség van erkölcsi nevelésre, amelynek során a tanulók és egyetemisták elsajátíthatják a becsületesség, tisztesség és elfogadás erényeit, jellemtulajdonságait.⁵

Keresztény adventista nevelés

Jézus tevékenységével bizonyította a nevelés lényeges voltát, hiszen földi munkásságát Tanítóként kezdte. Helyről helyre járt, és az embereknek a legmélyebb tanítást adta, újfajta szemléletet nyújtott az életről. Az Új-

testamentum éppen ezért nevezi sok helyen Tanítónak vagy Mesternek (Jn 1:49, Jn 3:2, Lk 18:18, Jn 11:28, Jn 10:16, Lk 4:32, Jn 7:46). Az emberek kedvelték Őt tanításainak erőteljes és tekintélyt sugárzó üzenete és előadásmódja miatt, amellyel lenyűgözte a sokaságot.

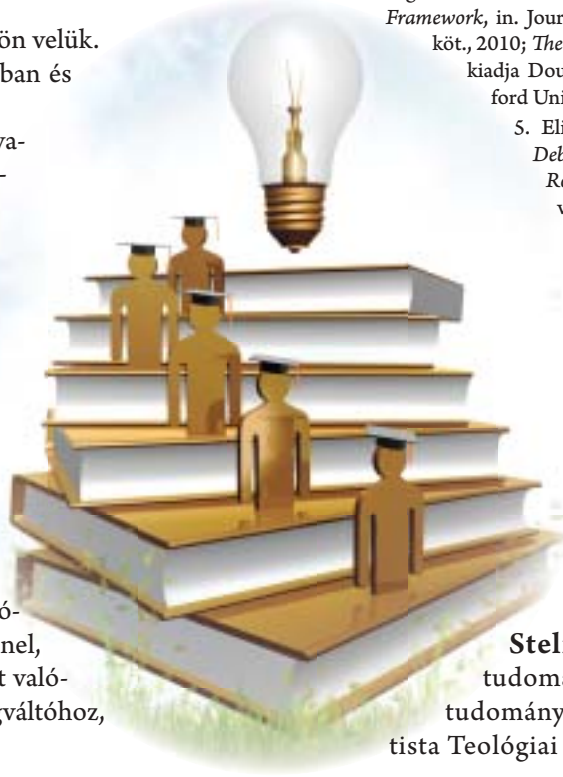
Ahhoz, hogy mi, keresztény nevelők, követni tudjuk Jézus példáját, az általános és a szaktudás magas színvonal mellett magunkévá kell tennünk az Ő jellemét, alázatát, emberszeretetét és szolgálatkészségét.

Bár Ellen White soha nem szándékozott didaktikai traktátust írni, 1872 és 1915 között javaslatokat tett a nevelésre vonatkozóan, amelyek modellként és útmutatás-ként szolgálnak a nevelő munkájához. Ezekről főként a következő könyveiben olvashatunk: *Nevelés* (1903), a *Táplálkozás és étrend* című könyv utolsó része (1905); *Tanácsok szülőknek, nevelőknek és tanulóknak* (1913), *Keresztény nevelés* (válogatott gyűjtemény a nevelésről, melyet halála után, 1923-ban adtak ki).

Az adventista nevelő szerepe

Raquel Korniejczuk⁶ a keresztény adventista nevelő fontos szerepére utalva, Ellen White írásai alapján felállította a minőségi tanári tevékenység kiértékelési rendszerének szempontjait. Bár ezek a szempontok egy százzal ezelőtt fogalmazódtak meg, megfigyelhető, hogy jó néhány közülük megegyezik az előbb említett modern oktatás elveivel, azzal a jelentős különbséggel, hogy a keresztény tanár tevékenységének alapját a legjobb nevelési tankönyv, Isten Igéje képezi.

1. Végezze hűségesen a munkáját, legyen megbízható és szerény.
2. Legyen olyan, mint amivé diákjait formálni szeretné.
3. Teremtsen kellemes légkört az osztályban és azon kívül.
4. Szeresse a diákjait és törődjön velük.
5. Legyen a barátjuk az iskolában és az iskolán kívül.
6. Rendelkezzen alapos és valóságban alapuló tudással; ne elégedjen meg diákjai felületesebb teljesítményével, hanem készítse őket még több tanulásra.
7. Segítse elő az együttműködést diákjai körében.
8. Törekedjen elérni, hogy diákjai elméje nyitott legyen a tanulásra.
9. Tartsa szem előtt az ismeretek alkalmazását és az önfeláldozó magatartás bemutatását.
10. Hozza kapcsolatba a tanulókat a bölcsesség forrásával, Istennel, hogy ezáltal járuljanak az ismeret valódi forrásához, Jézushoz mint Megváltóhoz, Teremtőhöz és Fenntartóhoz.

A *Keresztény nevelés alapelvei* című könyvében Ellen White megállapítja, hogy a nevelő elveinek és szokásainak még szakmai felkészültségénél is nagyobb a jelentősége. Olyan embernek kell lennie, aki istenfélő, felelősséget érez Isten munkájáért, tudatában van a tanulók testi, szellemi és erkölcsi nevelése fontosságának, és megfelelő időt szán mindegyik számára.

Az adventista nevelés több az akadémiai megismerésnél. Az egész személyiség kiegyensúlyozott – lelki, intellektuális, testi és szociális szempontú és az Istenben való bizalom – fejlődését feltételezi, elősegíti az emberi méltóság növekedésének hitét, valamint a Teremtő jellemehez hasonló személyiség kialakítását.⁷

1990 után országunkban megnyílt a lehetőség adventista intézmények létrehozására. Romániában jelenleg mintegy 55 óvoda, 7 elemi iskola, 5 középiskola és 3 egyetem működik.

Az egyház terve az, hogy ezeknek az intézményeknek a száma országos viszonylatban növekedjék, hogy ezek az intézmények minél több tanuló számára elérhetővé váljanak, és minél több képzési lehetőséget biztosítsanak. A felsoroltak mellett szeretnénk, hogy ezeknek az iskoláknak a végzettjei szert tegyenek a legfontosabb oklevélre: a menny számára alkalmas jellemre.

1. John Locke, *Eseu asupra intelectului omenesc*, Editura Științifică, 1961.
2. Elena Filip, *Liberalism și dezvoltare. Principii pentru o educație modernă*, Editura Lumen, 2009.
3. Chickering, Arthur and Stephen C. Ehrmann (1996), *Implementing the Seven Principles: Technology as Lever*, AAHE Bulletin, October, 3–6. old.
4. Anthony T. Kronman, *Education's End*, Yale University Press, 2007; Holiday Hart McKiernan & Tim Birtwistle, *Making the Implicit Explicit: Demonstrating the Value Added of Higher Education By a Qualifications Framework*, in: *Journal of College and University Law*, 36. köt., 2010; *The American University in a Postsecular Age*, kiadja Douglas és Rhonda Husted Jacobsen, Oxford Univ. Press, 2008.
5. Elizabeth Kiss, J. Peter Euben (kiadók): *Debating Moral Education: Rethinking the Role of the Modern University*, Duke University Press, 2009.
6. Raquel I. Korniejczuk; Jimmy Kijai (1994); *Integrating Faith and Learning: Development of a Stage Model of Teacher Implementation*, in: *Journal of Research on Christian Education*, 1934-1945, 1994/3, 79–102. old.
7. A Statement of Seventh-day Adventist Educational Philosophy, 2001.

Steliana Sandu, a gazdaságtudomány doktora, 1-es fokozatú tudományos kutató, a Cernicai Adventista Teológiai Intézet egyetemi előadója

Jogi rovat

Gelu Panait, jogász,
Román Unió

E hónappal kezdődően a 489/2006-os, a Vallás-szabadsággal kapcsolatos és a felekezeteket érintő általános jogrendszerről szóló törvényt (amelyet általában a felekezetekre vonatkozó törvényként ismerünk) szeretnénk olvasóink figyelmébe ajánlani. A törvényt Románia Hivatalos Közlönye 11/80/2007-es számának I. részében közzétették.

498. számú 2006. december 28-án kiadott, a vallásszabadságra és a felekezetek általános jogrendjére vonatkozó törvény.

(2008. jún. 20-án az okiratot a 2008-as alapszabály szabályozta.)

(2007. jan. 08-án az okiratot az 1437/2006-os rendelet tette közzé.)

Románia Parlamentje elfogadja a következő törvényt:

I. FEJEZET: Általános rendelkezések

1. szakasz

(1) A román állam az Alkotmánynak és a nemzetközi szerződéseknek, amelyben Románia részes, megfelelően tiszteletben tartja és garantálja Románia területén bármely személynek a gondolkozási, a lelkiismereti és vallási szabadsághoz való alapvető jogát.

(2) Senkit nem lehet meggátolni vagy arra kényszeríteni, hogy egy véleményt magáévá tegyen, vagy hogy a meggyőződésével ellentétes vallási hithez csatlakozzon, és nem részesülhet megkülönböztetésben, üldözésben vagy nem hozható alárendelt helyzetbe a hitéért, egy csoporthoz, vallási társasághoz vagy felekezethez való tartozása vagy nem tartozása miatt vagy azért, mert a törvény szabta feltételek mellett él a vallásszabadsággal.

2. szakasz

(1) A vallásszabadság magában foglalja bármely személy jogát ahhoz, hogy valamilyen vallása legyen, vagy valamilyen valláshoz csatlakozzon, és hogy egyénileg vagy közösségekben azt nyilvánítsa felekezetére jellemző ritusok és szertartások, valamint vallási oktatás által, és jogát ahhoz, hogy vallási hitét megtartsa, vagy megváltoztassa.

(2) A vallásos hit kifejezésének szabadsága nem lehet más megszorítások tárgya, mint azoké, amelyeket a törvény megszab, és amelyek egy demokratikus társadalom szükséges rendelkezései a közbiztonság, a rendfenntartás, az egészség vagy a közérkölcös vagy az ember alapvető jogainak és szabadságjogainak védelme érdekében.

3. szakasz

(1) A szülők vagy a gyámok rendelkeznek azzal a kizárólagos joggal, hogy kiskorú gyermekeik részére vallásos oktatást igényeljenek, saját meggyőződéseiknek megfelelően.

(2) A 14. életévét betöltött gyermek vallását nem lehet megváltoztatni annak beleegyezése nélkül; a 16. életévét betöltött gyermeknek jogában áll önállóan vallást választani.

4. szakasz

Romániában minden személy, felekezet, vallásos társaság vagy vallási csoportosulás szabadon létesíthet és tarthat fenn ökümenikus és testvéri kapcsolatokat más személyekkel, felekezetekkel vagy vallási csoportosulással, keresztyény- és vallásközi szervezetekkel nemzeti és nemzetközi szinten.

5. szakasz

(1) Minden személynek jogában áll közösségekben gyakorolni vallásos hitét saját meggyőződése és a jelen törvény előírásai alapján akár jogi személyiséggel rendelkező, akár jogi személyiséggel nem rendelkező vallásos struktúrákban.

(2) A jogi személyiséggel rendelkező és a jelen törvény által szabályozott vallásos struktúrák a felekezetek és vallási társaságok, a jogi személyiséggel nem rendelkező struktúrák a vallásos csoportosulások.

(3) A vallási közösségek szabadon választják meg szerveződési struktúrájukat, amelyben vallásos hitüket gyakorolják: felekezet, vallási társaság vagy vallásos csoportosulás, a jelen törvény megszabta feltételek mellett.

(4) Tevékenységeikben a felekezeteknek, vallási társaságoknak és vallási csoportosulásoknak kötelességük az Alkotmányt és az ország törvényeit tiszteletben tartani, és sértetlenül megőrizni a közbiztonságot, a rendet, közegészséget és közérkölcösöt valamint az ember alapvető jogait és szabadságjogait.

(5) Tilos a vallásos meggyőződésre vagy a felekezeti hovatartozásra vonatkozó személyes adatokat feldolgozni kivéve a törvény által elfogadott nemzeti népszámláláskor végzett munkálatokat, vagy ha az érintett személy ehhez kifejezett beleegyezését adta.

(6) Tilos valakit arra kényszeríteni, hogy vallását közölje bármilyen viszonyban a hatóságokkal vagy magánjogi jogi személyekkel.

6. szakasz

(1) A vallásos csoportosulás fizikai személyek jogi személyiség nélküli társulása, akik minden előzetes eljárás nélkül, szabadon magukévá tesznek és gyakorolnak egy vallásos hitet.

(2) A vallási társaság az a magánjoggal rendelkező jogi személy, amely a jelen törvény megszabta feltételek mellett alakult, és olyan fizikai személyek alkotják, akik ugyanazt a vallásos hitet teszik magukévá, osztják és gyakorolják.

(3) Egy vallási társaság felekezetté válhat a jelen törvény feltételei szerint.

Tükröm – tükröm...

Bianca Timșă-Stoicescu

Egy kínai történetben egy paraszt elmegy a városba rizst árulni. A felesége megkérte, hogy vegyen neki egy fésűt. Az ember eladta a rizst, betért a barátaival az ivóba, és elfelejtette, hogy mit kért a felesége. Így hát amikor visszaindult, egy tükört vásárolt.

Hazaérkezett, átadta a feleségének az ajándékot és kiment dolgozni a mezőre. A feleség nézegette a tükört, hosszan végignézett az ajándékon, és sírva fakadt. Az anyja megkérdezte tőle, hogy miért sír. Az asszony feléje nyújtotta a tükört:

– Az uramnak más felesége van!

Az anyja óvatosan átvette a tárgyat, megnézte, majd vigasztalásként ezt mondta:

– Nem kell aggódnod, mert nagyon csúnya, és elég öregnek is tűnik.

A tükör egy olyan tárgy a környezetünkben, amely világosan beszél saját magáról. Nem azt mutatja, ami volt, mert az már erejét veszítette, sem azt, ami lesz, csak amikor az már a jelenné válik. A tükör lehet elválaszthatatlan barát, de szörnyű vetélytárs is.

A tükör zavaró, mert nem rejt el egyetlen ráncot, egyetlen archibát sem. A szépség rögeszméjében élő generáció számára egy kis testi tökéletlenség nagy fájdalmat okoz. Ismerek olyanokat, akik évekig nem néztek tükörbe, mert így akartak protestálni azokkal szemben, akik folyton tükörbe néznek. Tudjuk, hogy a tükör főleg a nők eszköztárában található meg, bár éppen őket zavarja a leginkább.

Érdekes lenne, ha a tükör nem csak a külsőt mutatná meg, hanem a belsőt is. Ha azt is világosan megmutatná, hogy mit gondol egy nő. Nem tudom, hányan hordanánk magunkkal továbbra is. Lehet, hogy nem válna hasznunkra!

Éppen ezért Isten nem tette lehetővé, hogy körülötünk bárkinek is lehetősége legyen a belsönkbe látni. Az emberek csak külsönket láthatják.

A többi... az Istené. Isten az egyetlen, aki féken tarthatja, amit ott lát. Mi csupán manipulálhatnánk a mi előnyünkre és mások hátrányára, Ő azonban szeretne

odabent maradni, hogy valami jót tegyen értünk, és hasznunkra váljék. Amikor tükörbe nézel, rádöbbsz, hogy senkit sem hibáztathatsz azért, amit te rosszul tettél. Te vagy a figyelem középpontjában; nem követhetsz meg másokat. Az ellenőrzés csakis a te kezében volt, de egy idő után elveszítetted.

A tükör nem ellenség, kivéve ha ezt megengedjük. Közvetíthet felénk dallamot vagy furcsa zajt. Ez csakis tőlünk függ. Isten azt mondja: igaz, hogy a szépség belülről fakad, de hogyha a belső szépséggel ellentétben a külső kevésbé vonzó és hétköznapi látványt nyújt, nem kell agódnunk emiatt.

Az a fontos, hogy kinézetünk ellenére a Teremtő nagyon szeret minket, és soha nem taszítana el önmagától. Lényeges megjegyeznünk ezt: még ha a tükör önmagától való eltávolodásra is készítetne téged, Isten soha nem utasít el, mert Ő mindent ismer: a szüleidtől, őseidtól örökölt géneket éppúgy, mint a katasztrófahelyzeteket, melyeket átéltél, és melyek nyomait hegek formájában a testeden viselsz. A tükör, mint bármi más, ami körülvesz minket, arra kellene emlékeztessen, hogy Isten szem előtt tartja életünket attól függetlenül, hogy milyen színnek jellemzik háttérünket és napjainkat.

Bárki közülünk a tükör barátja lehet, nem azért, mert szépségünket, hanem mert Isten szeretetének módját mutatja be, melyhez hozzátartozik az ígélet, hogy soha nem fog elhagyni, hanem mindig válaszol hívásunkra.

Az őszinteség tükrébe nézel,
amikor beismered, hogy
nehéz helyzetben vagy.

Minden eredményes gyülekezetnek van jól megszervezett diakóniája. Egy szervezett diakónia pedig két egység – a férfi- és nőtestvérek diakóniájának – összehangolt működését feltételezi. Ezért a fődiakónus és a fődiakónusnő szerepe és felelőssége különösen fontos. Odaadásuk, gyakorlati érzékük és befolyásuk lehet a háttére számos jó dolognak, ami a gyülekezetben történik. De ha ezek a tulajdonságok hiányoznak, az a gyülekezetet működésképtelenné teheti, megbotráncozásokhoz vezet, melyeket nehéz helyrehozni.

A következőkben a fődiakónusnő szolgálatáról lesz szó. Mint minden ezen a világon, a fődiakónusnő szerepét is torzulás veszélyezteti. Szolgálat azért tűnik vonzósnak, mert együtt jár egy bizonyos tekintéllyel.

A szekularizáció és a vallással szembeni érdektelenség következményeként újabban egy helytelen hozzáállás megrontotta ennek a szolgálatnak a tisztaságát. Az érdektelenségre és a részvétel hiányára gondolok. A modern nő elfoglaltságainak listáján nem jut hely a diakónia számára.

Bibliai portré

A fődiakónusnő szolgálatáról sokszor helytelenül gondolkodnak az erre vonatkozó információk ismeretének hiányában. E szolgálat rendeltetésének a megértése segíthet kialakítanunk magunkban a helyes hozzáállást.

A Szentírás beszámolójából tudjuk, hogy az Úr Jézus tanítványainak kis csoportját az utazások során néhány nő is elkísérte. Ők szívükbe fogadták a Megváltó üzenetét, és a tanítványokhoz csatlakoztak, felvállalva a felelősséget olyan tevékenységekben, melyekben a férfiak kevésbé voltak jártasak, „akik között vala Mária Magdaléna és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja és Salomé, akik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala Őt, és szolgálnak vala Néki” (Mk 15:40-41).

Megemlítünk itt néhány tulajdonságot, amely jellemezte azokat az első nőket, akik Jézus követői lettek. Elsősorban bátraknak nevezhetjük őket, hogy a tanítványok mellett döntöttek. Egy férfi számára sem volt könnyű megvalni foglalatosságaitól és követnie a fiatal Tanítót. Annál inkább nehézséget jelentett

A fődiakónusnő

egy nőnek, akinek – ha felvállalta ezt a fajta életet – számtalan kihívással és előítéllettel kellett szembenéznie.

A második tulajdonság, amit megfigyelhetünk a női tanítványoknál az, hogy *kitartottak* Jézus mellett, még a halála után is. Ez rámutat arra, hogy mennyire értékelték Mesterüket. Harmadsorban az jellemezte őket, hogy *készek voltak részt venni a háztartáshoz kapcsolódó munkákban*. Nem csupán követték Jézust, hanem figyeltek az Ő és a tanítványok szükségleteire.

A nőtestvérek jellegzetes, diakóniai szolgálatáról az Újszövetségben először Pál tesz említést. Róm 16:1-2 verseiben ezt írja: „Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a kenkhréabeli gyülekezet szolgálója: hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyenek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is.”

Az Úr Jézus – a fődiakónusnő Megváltója

A Biblia leírása szerint a fődiakónusnő Jézus Krisztus követője. Döntését, hogy életét Krisztusnak szenteli, megtérés előzi meg. A fődiakónusnő találkozott Jézussal, aki megváltotta, megbocsátott és reményt adott neki. Sebeiben gyógyulásra talált.

A Szentírás tanulmányozása által a fődiakónusnő személyesen megismeri az Úr Jézust, aki úgy szólítja meg, mint lányát. Ő hallgatja és örül. Az irányt és egyensúlyt mindig megtalálja, amikor térdeire ereszkedik. Meg nem szűnő imája révén férje, gyermekei, szülei és a gyülekezet folyamatosan a menny figyelmének középpontjában vannak.

A fődiakónusnő szívből szereti az Úr Jézust. És mivel szereti, várja érkezését. Ahogyan hétköznapi dolgait végzi, arra mutat, hogy reménykedik a lelke Megváltójával való közeli találkozásban.

Tiszta nárdus olaj

A fődiakónusnő jelleme olyan, mint a tiszta és drága nárdus olaj. Tiszta szívű, mivel szent dolgokkal foglalkozik. Nemzedéke lányainak bűnei és dédelgetett kívánságai nem találnak helyet a szívében. Folytonos odaszentelődés által tudatosítja magában, hogy milyen Istennek szolgál, és vigyáz, hogy szolgálata kedves áldozat legyen.

Izrael anyja

Az irigység és intrika, amit a megromlott jellemű nő kinyilvánít, távol áll a fődiakónusnőtől. Jelenléte, beszéde és tettei a jót és szépet tükrözik. Terveit és cselekedeteit nem szennyezi be a gyűlölet és az ellenséges indulat. Megerősíti a megfáradtat, és útbaigazítja a tévelygőt.

Az fődiakónusnő szívében és nyelvén a Sion énekei vannak. A pletyka, amely annyi családot és gyülekezetet megmérgez, nem talál szövetségesre a fődiakónusnő hangjában. Tiszta beszédével és kimondott bölcs gondolataival mindenhol mennyei légkört teremt maga körül.

A fődiakónusnő szép. De nem a mai kor lovagjainak torz szempontjai szerint. Olyan szépség ez, amely nem múlik el az első ráncok megjelenésével egy időben. Ruházata nem kihívó, tekintete világos, tartása méltóság-teljes – minden megtalálható benne, amit a fiatalabb nemzedéknek érdemes követnie.

Anyaként bölcsen neveli gyermekeit. Elvű, ugyanakkor szelíd. Gyermekei megtanulják tőle az emberek iránti tiszteletet és az Isten iránti félelmet. Aki belép a fődiakónusnő otthonába, megláthatja a jó ízlés és szorgalom nyomait. Bár a háztartásban úgy tűnik, hogy a munkának soha nincs vége, van néhány dolog, amit mindig be kell fejezni és a helyére kell tenni. A fődiakónusnő tudja, hogy melyek ezek.

Felelősség és hatáskör

Országunkban a fődiakónusnót egyszerre választják a többi szolgálattévővel a gyülekezeti választások alkalmával. Mint az apostoli korban Fébének, a fődiakónusnőnek manapság is az a feladata, hogy *sokaknak pártfogója* legyen.

Segítségnyújtásuk, tevékenységük elsősorban lelki és szociális természetű. A fődiakónusnő érzékeny lesz a gyülekezet időseinek szükségletei iránt. Lányukként tekint önmagára, meghallgatja, bátorítja őket, gyakorlati támogatást nyújt számukra.

A fődiakónusnő a gyülekezet kicsinyeivel és fiataljaival szemben úgy viselkedik, mint saját gyermekeivel. Istennel való személyes tapasztalata révén elegendő bölcsességre tett szert, hogy megfelelő tanácsot adjon a döntéshelyzetekben.

A fiatal családokat is támogatja. Segítséget nyújt azoknak a lányoknak, akik

nem részesültek otthon gyakorlati nevelésben. Főzéssel és háztartással kapcsolatos tanácsaival sok fiatal lánynak segít könnyebben túljutni az átállás időszakán.

Ami az adminisztrációt illeti, a fődiakónusnő felel az Úr Házának fenntartásáért. Gondoskodása révén az Úr Háza olyan lesz, ahogyan a Szentírás bemutatja: mint a vőlegény számára felékesített menyasszony (Jel 21:2). Ez távolról sem jelent terhet számára, ehelyett mindig példát mutat abban, hogyan kell lelkesedéssel munkálkodni a közösség jó előmeneteléért.

Nem az a feladata, hogy mindent egyedül végezzen.

A diakonisszák testületének elén mindenki számára feladatokat határoz meg. Gondoskodik fejlődésük-ről a szolgálatvégzés lehetőségein belül.

A fődiakónusnő legmagasztosabb feladata, hogy előkészítse a keresztségi és az úrvacsorai alkalmakat. Mindezekben nem megengedhető a gondatlanság. Különös odafigyeléssel kell gondoskodnia a keresztségi ruhák, az úrvacsorai lábmosáshoz szükséges tálak, az asztalterítő, a kenyérboszorkány és a mustos poharak előkészítéséről, melyeknek mindig tisztáknak és elegendőeknek kell lenniük az esemény megfelelő lebonyolításához.

Szent félelemmel és odaszenteléssel kell előkészítenie a kenyeret az úrvacsorához. De sohase csinálja egyedül; minden alkalommal vegyen maga mellé egy-két diakonisszát, hogy ők is megtanulják a szervezés módját.

Áldás és jutalom

A fődiakónusnőnek a közösség anyjának kell lennie. A gyülekezetnek, azon kívül, hogy valaki vezet és karban tartja, lelki anyákra is szüksége van.

Isten gyermeke számára semmi sem felemelőbb, mint a végrehajtott kötelesség érzete. Semmilyen földi siker nem ér fel azzal a lelki beteljesedéssel, melyet a Krisztusért és az egyházért végzett önzéstől és a felemelkedés vágyától mentes szolgálat eredményez. De a jutalom nem csupán ennyi. „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe.” (Mt 25:23) A meghívás arról szól, hogy amint ezen a földön szolgálta az Urat, úgy szolgálja majd Őt az örökkévalóság dicsőségében is.

Iosif Diaconu,
a *Curierul Adventist* főszerkesztője

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn. Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: *Curierul Adventist*, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

KÉRDÉSEK A BIBLIA IHLETETTSÉGÉRŐL (V)

Florin Lăiu egyetemi adjunktussal a *Curierul Adventist* főszerkesztője, Virgiliu Peicu készített interjút.

Virgiliu Peicu: Florin testvér, témánkra visszatérve hogyan értelmezi a próféták ihletettségét?

Florin Lăiu: A próféták ihletettsége nem költői ihletettség. Én is írtam verseket, vannak egész jól sikerült verseim is, de nincs prófétai ajándékom, tehát nem vagyok Istentől ihletett. Szövegkritikai kutatásaim során én is megtapasztaltam Isten vezetését, de a bibliai szerzők ihletettsége másként határozható meg. A prófétákat Isten Lelke élte, de nem csupán lelki megújulás értelmében, hanem olyan értelemben, hogy a Lélek ereje veszi őket hatalmába természetfeletti kinyilatkoztatások által, és azzal a céllal, hogy biztosítsa az üzenet hiteles közvetítését.

Azonban a próféták nem a Szentlélek „áldozatai”, a Lélek megszálottai. A kinyilatkoztatott isteni üzenet kifejezésében megmutatkoznak

emberi képességeik, úgy amilyenek, jellegzetes szépségükkel és szépség-hibáikkal, egyéni jegyeikkel és személyes korlátaikkal. Isten egyetlen olyan emberi tévedést sem akadályozott meg, amely felfedezéséhez és szükség esetén helyrehozásához másoknak bölcsességet adott.

V. P.: Nyilvános előadásain azt állította, hogy Péter és Júdás leveleire hatással volt Énok apokrif könyve. Hogyan ellenőrizhetjük ezt az állítást, és milyen szerepet kap az ihletettségéről alkotott felfogásunkban?

F. L.: Énok könyve ma elérhető különböző, széles körben használt nyelveken. Román nyelven a Miracol kiadó (Bukarest, 1997) adta ki. Egy egyszerű Google-kereséssel megtalálható és letölthető az Internetről.

V. P.: De ez az Énoknak tulajdonított könyv mégiscsak apokrif. Nem lehetséges, hogy inkább ez a bizonyos ál-Énok „ihletődött” a levelekből, és nem fordítva?

F. L.: Így gondoltam én is. De lassan meggyőződtem róla, hogy nem így van. A számítógépes bibliaprogramomon rajta vannak a holt-tengeri qumrani közösség írásai is, köztük „Énok” arám szövege, amelyből tizenegy részlet maradt fenn (4Q201-212).

Létező bizonyítékaink azt igazolják, hogy Énok apokrif könyve sokkal régebbi, mint Péter és Júdás levelei. Az apokrif irat különböző könyvei¹ sok nemzedékkel megelőz-

1. Az ítélet könyve (1-5. 3 rész), Az őrállók könyve/Az angyalok bukása (6-36), A messiási példázatok könyve és Noé apokalipszise (37-71), Az asztronómiai könyv vagy a „világítók” könyve (72-82), Az álmok könyve (83-90), Énok levele / A hetek apokalipszise (91-105), Végső részletek (106-108).

ték az Újtestamentum írásait. De most hadd szóljunk azokról a részekről, amelyek az Újtestamentumban is tükröződnek. 1 Péter, 2 Péter és Júdás levelei Énok legrégebbi könyveire utalnak vissza.

V. P.: Tudna példát mondani?

F. L.: Először is Júdás explicit módon idéz „Énokból”. Az Énok szerzője és Júdás egyaránt hivatkoznak Énok pátriárkára (5:18-24), az apokrif irat szerzője pedig egyenesen azt állítja, hogy ő maga Énok. Nem csoda, hogy sokan elhitték, köztük Júdás is (14-15), aki 1ÉN 1:9-ből idéz. Ez az idézet a 4Q204-es arám kéziratban is megtalálható, amelyből hadd idézzem az f11:15-17-es részletet:

„Ímé, eljő sok ezer szentjével (angyalával), hogy ítélkezzen mindenk felett, és elveszítsen minden gazt, hogy megbüntessen gonosz tettéért minden halandót, mindazokat, akik vétettek szóban vagy tettben, minden felfuvalkodott és kemény szóért, amelyet ellene szóltak ezek az elvetemült bűnösök.”

V. P.: Nyilvánvaló, hogy idézet. Elképesztő még belegendolni is, hogy ezeket a szavakat Júdás testvérünk előtt 300 évvel írták. De nem lehetséges, hogy Énok könyve valóban Énoktól származzon? Júdás azt mondja, hogy Ádámól származva a hetedik pátriárka volt.

F. L.: Az igaz, hogy a bibliai genealógia szerint Énok Ádámól származva a hetedik. De Júdás azt hiszi, hogy az apokrif irat, amelyből idéz Énok pátriárka írása, ahogyan azt az apokrif könyv is állítja, vagy legalábbis úgy véli, hogy az abban rögzített információk valamiképpen Énoktól származnak, habár ez az apokrif irat a hellenisztikus korig ismeretlen volt.

Énok könyve az egyik héber arám nyelvű írásban íródott, és nem állítja, hogy egy régebbi nyelvből fordították volna. Egy ószövetségi író sem ismerte e könyvet. A zsidók soha nem ismerték el hitelesnek, bár népszerű volt. A keresztények még az apokrif iratok közé sem vették be.

Az etiópai ortodox keresztények az egyedüliek, akik azt állítják, hogy az etióp változat az eredeti, és hogy Énok pátriárkától származik. A kutatások azonban azt bizonyítják, hogy az etióp szöveg egy kései fordítás. (Az etiópaiak között sok ilyen hit él, például az, hogy az eredeti frigyáda Etiópiában van.)

Nem feltételezhetjük, hogy egy özvíz előtti szöveg ilyen sok időn át fennmaradt. Abból a korból még a földrajzi domborzat sem maradt fenn, az óriások nyoma sem, még kevésbé egy könyv. Ha kőbe vésik, sem maradt volna fenn a hellenisztikus korig.

V. P.: Tehát azt akarja ezzel mondani, hogy Júdás egy ál-Énoktól idéz, miközben tévesen azt hiszi, hogy az idézet Énok prófétától származik?

F. L.: Pontosan.

V. P.: Mégiscsak furcsa. Van más bizonyítéka is?

F. L.: Igen, vannak egyéb kifejezések és fogalmak, amelyeket Júdás ebből a könyvből vett át. Például a lakóhelyüket elhagyó és a síkság városainak (6-7) bűnéhez hasonló „természet elleni” bűnért bűnhődő angyalok témáját Énok apokrif könyve (15:3-9) dolgozza ki. Ez 1Móz 6. részének fantasztikumába hajló értelmezése, mely szerint Isten fia angyalok lettek volna, akik földi nőkbe szerettek bele. Ezzel az angyalok bűnét az özvíz előtti korra, nem a teremtés előttire helyezi.

A gondolatot Péter is átveszi 1Pt 3:19-20-ban, ahol „a tömlöcben levő lelkek” Énok apokrif könyvének (18:14-16; 21:4-10) legendás angyalai, akik Noé idejében fellázkodtak (2Pt 2:4 vö. 1ÉN 6-7). Érdekes megjegyeznünk, hogy az Újtestamentum megjelenése előtt Énok könyve volt az egyetlen, amely drámaian mutatja be a világ sorsára kihatással levő kozmikus harcot a hűség és a lázadó angyalok között.

Énok apokrif könyvére emlékeztetnek a Jelenések könyvének egyes jelenetei is: a vérfolyóban úszó lovak

(1ÉN 100:3 vö. Jel 14:20), a kristályváros leírása (1ÉN 14:12; 71:5 vö. Jel 21), a gonosz angyalok büntetése (10:4b-7, 11-13, vö. Jel 20:1-3, 7-10) stb.

V. P.: Milyen következtetéseket von le mindebből?

F. L.: Az isteni ihletés témáján belül ezek a megfigyelések azt bizonyítják, hogy a Biblia szerzői a mennyei vagy bibliai forrásokon kívül egyéb forrásból is közvetíthetnek információkat. Egyesek nem ihletett, apokrif forrásokat is elfogadnak, azzal az implicit meggyőződéssel, hogy azok hitelesek és pontosak. Énok apokrif iratából adtunk példákat, de vannak mások is.

A jelenség őszinte értékeléséhez jusson eszünkbe, hogy E. White (1SM 20-22) figyelmeztet, hogy az ihletett írók retorikája, logikája, nyelvezete és gondolkozásmódja nem ihletett. Az általuk átadott üzenet az ihletett. Például Júdás levelének az üzenete a nikolaitákat támadja, egy keresztény teológiát, amely a kegyelmet szabaddossággként fogta fel.

Ihletett Júdás figyelmeztetése az isteni büntetésre, akárcsak meggyőződése, hogy Isten meg tud óvni az elbukástól (24. vers). De nem szükséges elfogadnunk, hogy Énok pátriárka írta az idézett apokrif könyvet, sem azt, hogy a lázadó angyalokat megbilincseltek és a mélységbe taszították, vagy hogy a sodomabeli bűnösök „örök tűz büntetését szenvedvén” bűnhődnek. Összpontosítsunk az üzenetre. A többi csupán háttér, légkör és díszítőelem.

V. P.: Egyelőre köszönöm. Türelmetlenül várom a folytatást!

F. L.: Szívesen. Én is köszönöm.

Szögezd le az értékeidet

Február első felében Marosvásárhelyen, a Remetea utcai adventista imaházban magyar kisifjúsági fesztivált szerveztek *Szögezd le az értékeidet* címmel. Mintegy 130 serdülő fiatal vett részt a több részből álló fesztiválon.

Az esemény első részében a jelenlévők meghatározták saját értékrendjüket, és megbeszélést folytattak ebben a témában. Ezt követte az *Én, a vallás és a kultúra* című szeminárium, melyet Halmágyi József Attila, a fesztivál különleges meghívottja tartott. „Az volt a célunk, hogy a nap során minden fiatal lefektesse az életét meghatározó elveket”, jelentette ki a szervezők képviselője.

A program délutáni részét Fülöp Edmond, a Dél-Erdélyi Egyházterület Ifjúsági Osztályának igazgatója irányította. A jelenlévő fiataloknak kreatív módon be kellett mutatniuk egy-egy értéket, melyet meghatározónak gondoltak életükre nézve.

Ugyancsak a program keretében sor került a „Ctrl Save” elnevezésű bibliai memóriaverseny nyertes csoportjainak díjkiosztására. Kiemelkedően teljesítettek a marosvásárhelyi A és a régeni B gyülekezeteket képviselő csoportok.

A dâmbovițai ösvénykeresők találkozója

Február 10. és 13. között a Prahova megyei Valea Popii-ban zajlott le a Dâmbovița megyei öskervezetők találkozója a következő címmel: „Műalkotás vagyok az Ő kezében”. Három napon keresztül az eseményen résztvevő 20 vezető új információkkal ismerkedhetett meg a vezetői tevékenységgel kapcsolatosan. Ovidiu Pascu, az ösvénykeresők programjának fe-

lelőse szemináriumot tartott, melynek során a jelenlévők többet megtudhattak a táborszervezésről, az időjárás előrejelzéséről, különböző csomók elkészítéséről és alkalmazásáról, a tábori életről, a táborozásra alkalmas hely kiválasztásáról, a sátor felállításáról, és sok másról a tábori étellel kapcsolatban.

A program részeként Cristina Neagu, bukaresti öskervezető a gyermekpszichológiáról tartott szemináriumot, melyben érintette az életkorra jellemző társadalmi és gondolkodásbeli sajátosságokat.

Szerelmesek napja az éves megemlékezés és a hétköznapi felelősség között

Február 11-én a temesvári „Betania” hetednapi adventista gyülekezet egy rendhagyó találkozóznak adott otthont, melyen mintegy 40 temesvári fiatal vett részt. További 200 fiatal csatlakozott hozzájuk az Internet segítségével a Bánáti Egyházterület Ifjúsági Osztályának honlapján keresztül: www.tinbanat.ro.

A téma a következő volt: *Szerelmesek napja az éves megemlékezés és*

hűvek

a hétköznapi felelősség között. A téma-választás kérésére serkentette a fiatalokat a helyszínen és az Interneten egyaránt, akik aktívan részt vettek a beszélgetésben a rendelkezésre álló chat-oldal segítségével.

Az esemény meghívottai voltak: Nuşa Gherzan, pszichológus, Vasile Burleanu, a temesvári AMiCUS Egyetemista Szövetség lelkésze és Narcis Ardelean, a Bánáti Egyházterület Ifjúsági Osztályának igazgatója, akikkel a beszélgetést Erik Csergezan, ugyanannak az egyházterületnek a kommunikációs osztályvezetője irányította. A meghívottak válaszoltak a feltett kérdésekre, és igyekeztek megoldást és gyakorlati ötleteket adni a felvázolt helyzetekre.

Az ADRA csatlakozni készül a FOND-hoz

Február 1-jén a brassó megyei Predealon az ADRA Románia megkapta a jóváhagyást a Romániai Nem-kormányzati Fejlesztési Szervezetek Föderációjához (FOND) való csatlakozásra.

„Nagyon vártuk, hogy az ADRA csatlakozzon a FOND-ot alkotó nem-kormányzati szervezetekhez, mert legnagyobb részt közös a küldetésünk”, mondta Sorin Goleanu, az ADRA Románia végrehajtó igazgatója. Hozzátette, hogy alig várja az ADRA Románia csatlakozásának pillanatát ehhez a Föderációhoz.

Az ADRA Románia 2003-tól tagja a Gyermekvédelmi Nem-kormányzati Szervezetek Föderációjának (FONPC), 2008 márciusától pedig a Természeti Katasztrófák Áldozatainak Tanácsadó Központja és a Hátrányos Helyzetű Személyek Információs és Tanácsadó Központja által akkreditált szociális szolgáltatókat nyújt.

A dél-koreai kormányzati hatóságok korlátoznák a muzulmán országokban végzett missziós tevékenységet

A dél-koreai keresztény szervezettek aggódnak, hogy a kormányzat korlátozni fogja a missziós tevékenységeket a muzulmán országokban.

A szöuli kormány megpróbálja csökkenteni a dél-koreaiak lehetőségét az életveszélyes tevékenységek részvételében. Erre már 2004-ben is tett kísérletet, amikor egy dél-koreai fiatal misszionáriust iraki felkelők elraboltak és megölték.

A dél-koreai külügyminiszter bejelentette, hogy nemsokára érvénybe lép egy új törvény, melynek értelmében tilos lesz útlevelet kiállítani azoknak a személyeknek, akiket előzőleg más országokban illegális tevékenységért megbüntettek. A külföldön elkövetett cselekedet súlyosságától függően a dél-koreaiak nem kaphatnak útlevelet egytől három évig terjedően, olvashatjuk a news.asiaone.com oldalon. A külügyminiszter nyilatkozata nem tartalmazta a „missziós tevékenység” kifejezést. A dél-koreai keresztény vezetők ezzel együtt azt állítják, hogy a kormány ezzel a törvénnyel éppen ezt a fajta tevékenységet célozza meg.

Az ASI Románia támogatja a romániai adventista iskolák hivatalos működésének jóváhagyását

Az ASI Románia keretében döntés született, hogy a szervezet március 1-jétől támogatja a romániai adventista oktatási intézményeket, az oktatás minden szintjén (óvoda, elemi, általános és középiskola). A támogatás a hivatalos működési engedély megszerzéséhez szükséges költségekre vonatkozik, melyet az Oktatási, Kutatási, Ifjúsági és Sportminisztériumnak kell kibocsátania.

Az érintett intézményeknek kérvényt kell benyújtaniuk ehhez az ASI Romániánál, melyhez mellékelnek egy másolatot az ARACIP-nak befizetett összeg számlájáról, amit aztán az ASI utólag visszatérít.

*dr. Leonard Azamfirei egyetemi tanár,
az ASI Románia alelnöke*

Az ASI Európa találkozója

2011. június 15. és 19. között tartják meg az ASI Európa találkozóját Constance németországi városban. Feliratkozását megteheti a www.asi-europe.org internetes oldalon. További tájékoztatásért forduljon az ASI Románia titkárságához, a következő telefonszámokon: 0265-320.548, 0723-66.97.97 vagy a következő e-mail címen: office@asiromania.ro

AFDMC tagok találkozója

A Lelkiismereti Okokból Elítélt Egykori Foglyok Egyesületének tagjai (AFDMC) 2011. május 28-án, szombaton, részt vehetnek az egyesület XIX. találkozásán, amelynek helyszíne a Iași-i adventista gyülekezetben lesz, „Sărăriei” utca 127-es szám alatt.

A találkozó témája: *Az Úr mellett állt és megerősített!* (2Tim 4:17)

Mottó: Mindenért az Úré a dicséret! (1Pt 4:11)

Információk: tel. 0744-51.31.24;
e-mail: fostidetinuti@gmail.com

Az európai adventista nyugdíjasok találkozója

1985-től az ARFA (Frankofón Adventista Nyugdíjasok Egyesülete) évente megszervezi az adventista nyugdíjasok találkozóját a franciaországi Collonges város adventista kampuszán. Ezekon az alkalmakon főleg az egyház nyugdíjas lelkészei, evangélistái, nevelői-tanárai, egészségügyi és hivatali dolgozói vettek részt. Idén ezen a találkozón az Euro-Afrikai Divízióból minden nyugdíjas adventista részt vehet, aki az említett munkaterületek valamelyikében tevékenykedett.

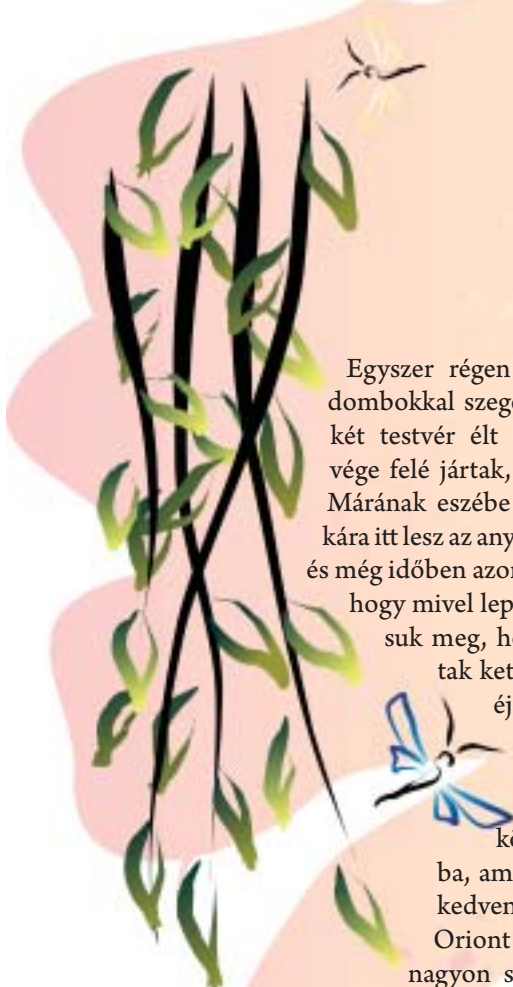
A találkozó 2011. augusztus 31-e és szeptember 4-e között zajlik ugyancsak Collonges franciaországi város adventista kampuszán.

További tájékoztatás:

Adolfand Janine Kinder
463, route du Rosay
F-74700 Sallanches
E-mail: adi.kinder@orange.fr
Tel/Fax: 0033 (4) 50 58 10 01

*A rovatot összeállította Adrian Dobre,
a Román Unió Kommunikációs
Osztályának megbízottja*

A meglepetéslevél

Egyszer régen az erdő mellett, a dombokkal szegélyezett mező szélén két testvér élt a szüleivel. Február vége felé jártak, amikor Márknak és Márának eszébe jutott, hogy nemso-kára itt lesz az anyukájuk születésnapja, és még időben azon kezdtek töprengeni, hogy mivel lephetnék meg. Hallgas-suk meg, hogy miről tanácskoz-tak kettesben, miközben az éjszaka sűrű leple alá rejtett mindent, ami él és mozog.

A szobájukban ki-könyököltek az ablak-ba, amely keletre nézett, és kedvenc csillagzatukat, az Oriont nézegették. Anyuka nagyon szerette a csillagokat,

és a kicsik is sok csillagképpel megismerkedtek. Amikor a legnagyobb terveiket szőtték, mintha csak a csilla-gok ihlették volna őket:

– Mi lenne, ha megvennénk Anyukának egy csillagot az Orionból? – mondta a kislány. – Látod azt a legragyogóbb csillagot balra fent?

– Az a Betelgeuse! Nem emlékszel a nevére? De mit kezdene Anyuka egy csillaggal? Be se fér a házba, de még az udvarba se. Meg olyan messze is van!

– Jó, jó! Hát akkor vegyünk neki egy darab földcskét a Holdon, hogy margarétákat ültethessen rá.

– A Holdon nem nő semmi – felelte Márk komoly hangon, kicsit elgondolkozva.

– Látod azt a fűzfát a kert végében?

– Hát, alig látom. Olyan sűrű sötét van. Mi van a fűzfával?

– Mi lenne, ha a születésnapjára feldíszítenénk, teletűz-delnénk virággal: hóvirággal, jácinttal és fréziával. Aztán megkérjük Anyukát, hogy álljon alája; biztosan ez lesz a legszebb emléke.

– Jó ötlet! – helyeselte bólogatva a fiú. – De hadd mondjam el én is a tervem: emlékszel, hogy mi mindent csinált Anyuka, amikor kicsik voltunk?

– Kezdjük a legkevésbé kellemesebb emlékek-kel. Szeszes zoknit húzott a lábunkra, amikor meg-fáztunk és belázasodtunk.

– És meleg diólevélteát itatott velünk, amikor köhögünk.

– Eszembe jutott valami nagyon édes: hattyú habcsókból.

– Igen, és sünik krumpliból.

– Csónakok tojásból.

– Nekem a legjobban az tetszik, hogy Anyuka szereti a telet, és hogy az erdőben térdig járunk a hóban.

– Tavasszal meg ibolyát szedünk.

– Nyáron bújócskát játszottunk az érett búzatáblában ...

– Ősszel levélhegyeket hordtunk össze, és rávetettük magunkat, emlékszel hogy néztük a csupasz ágakon a madarakat?

– Apró csónakokat bocsátottunk a tóra ... vagy amikor sátorral elmentünk a hegyekbe, és ágakból kunyhót épít-tünk ...

– Jó, de mi van mindezzel? – kérdezte a kislány értetlenül.

– Hát arra gondoltam, hogy írhatnánk Anyukának egy levelet ...

– Egy levelet? Minden évben írunk neki levelet, mi az új ebben?

– Persze, de ez egy különleges levél lenne, nagyon kü-lönleges. Megírjuk Anyukának, hogy amikor nagyok le-szünk, még nálánál is nagyobbak ...

– Ezt nem értem, hogyhogy nálánál is nagyobbak.

– Szóval, mi húzunk majd a lábára szeszes zoknit, ha megfázott, és megvesszük neki, amire csak vágyik, és sétálunk vele az erdőben, és úgy beszélünk majd vele, mint a felnőttek. Amikor már nem tudja megmászni velünk a hegyet, levélhegyeket építünk az udvarán, mint amilyeneket ő is készített nekünk.

– Már értem! Odaadjuk neki ezt a különleges levelet, hogy tudja, hogy amikor megnövünk, mindig szánunk rá majd időt, ahogyan ő is időt tölt velünk. Kérhetek valami-t?

– Tessék!

– Adjuk át azt a különleges levelet a virágokkal feldíszí-tett fűzfa alatt.

Cora Dumitru

Jonatán,

avagy a megvalósult ébredés

„Gibeá határában” letáborozva (1Sám 14:2), a király és emberei a fásultság és lemondás állapotába kerültek. A jövő nem tűnt túl rózsásnak, így hát Saul egy gránátalma árnyékában észre sem veszi, hogy fia, Jonatán már egy ideje nincs a táborban (17. vers). Az ellenséges csapatok már feldúlták az ország egyik részét, túl kevés fegyverük volt (13:17-22), Sámuel szentenciája mint fájdalmas visszhang csengett (13:13-14), Ahija pap otléte pedig Ikábódra és a nemrég történt nemzeti csapásra emlékeztette (4. rész).

A szín hirtelen megváltozik, amikor a zsidók arra ocsúdnak, hogy az ellenség megmagyarázhatatlanul visszavonul, és rémülten szalad minden irányba a természetfeletti erő megnyilatkozására (14:16-17). Ami a csata színhelyén történik, igazolja, hogy biztos a győzelem.

Saul vallásos felbuzdulásból megparancsolja, hogy hozzák elő a frigyládát (14:18). De még mielőtt befejezte volna mondanivalóját, visszavonja a parancsot, mondván: „Hagyd abba, amit kezdted!” (19. vers). Nem ez volt az első alkalom, amikor kifejezte, hogy nem szívesen áll szóba Istennel.

Saul vallása nem az Istennel való barátságot tartja szem előtt, hanem

az emberek véleményét. Nem kell csodálkoznunk az ezután kiadott – vakbuzgóságból fakadó – önkényes és durva harci utasításain, és hogy képes lett volna még az Isten által felhasznált embert is kivégezni, csak hogy győzelemre serkentse katonáit (44-45. vers).

Jonatán, az ébredés hőse

Jonatán vállalkozása egyszerűen és világosan elének tárja az ébredés titkát. Az 1Sám 14-ben leírt részletekből megtudhatjuk, hogy milyen az ébredés tapasztalatát átélt ember, és milyen módszerrel próbálja továbbadni ezt a tapasztalatot.

Először is, a vallás Jonatán számára nem egy külsődleges dolog vagy egy álarc, melyet a gyülekezetben vagy különböző alkalmakkor visel. Ő a hit embere, akinek Isten fontosabb, mint a számok, bármire is vonatkoznának: statisztikákra, projektekre, anyagi forrásokra, megvalósításokra (6. vers). A megtért emberre jellemző bátorsága másokra is áttér; fegyverhordozója kész minden áron követni őt a hit kalandjában.

Jonatán nem akar csodálatot kiváltani, nem arra törekszik, hogy népszerű legyen. Nem tesz semmilyen célzást arra, hogy az Egyház imádkozzon kockázatos tervéért. Számára minden világos volt: mindent Istenre bízott.

De mit mondhatnánk Jonatán gesztusáról a törvényes vagy hivatalos eljárás felől nézve? Teljesen egyértelmű, hogy nonkomformista volt. A hagyomány, elismerés és szabályok előnyére szolgáltak volna, de ő mellőzi mindezeket, mert nem az érvényesülési vágy hajtotta: a győzelem elérése minden önzést és kicsinyiséget elfojtott benne. Minden katonai stratégiával ellentétes módon könyökein és térdein halad a hegy csúcsa felé (13. vers), annak tudatában, hogy a győzelem az Úr.

Ébredés: hogyan?

Újból és újból visszatérünk az ébredés témájához, mint egy olyan álomhoz, amelynek beteljesedése késlekedik. Ha mindig ugyanazt tesz-

szük, hogy felébredjünk, és sohasem sikerül, logikátlan más eredményre számítanunk. Az eszünk is arra figyelmeztet, hogy szükséges valamit változtatnunk az ébredéshez való hozzáállásunkon. Ha egy olyan kulcsot tartunk a kezünkben, ami semmit sem nyit ki, akkor keressük meg az igazi kulcsot. Jonatán – anélkül, hogy vergődött vagy másokat vádolt volna – megtalálta.

Jonatán „egy olyan Valaki befolyására és parancsára cselekedett, Aki nagyobb volt minden földi tábornoknál..., eszköz volt, akit Isten fel tudott használni.” (*Conflict and Courage*, 152. old.)

Jonatán személyesen, önként jelentkezett a küldetésre. „Ne várjunk ébredésre vagy különleges meggyőződésre az egész egyházban... Az a legjobb, ha mindenki a saját éberségéért felel... Határozzuk el, hogy az Úrnak szenteljük magunkat, nem csupán mint egyház, hanem egyenként is... Ne vározzatok egymásra. Ne nézzünk körbe, hogy vajon a szomszédunknak szándékában áll-e odaszentelt életet kezdeni, hanem közeledjünk mi magunk Istenhez, tudván, hogy mindenki saját maga fog számot adni az életéről Isten előtt.” (Ellen White, *Idők jelei*, 1893. január 16.)

Jonatán tudta, mi az imádság; napi rendjében Isten törvénye és jelenléte abszolút elsőbbséget élvezett. Bár a hegycsúcson ott volt az ellenség, a lelki alpinizmusban szerzett jártassága sikert előlegezett számára.

Ha rendelkezett volna az ihletett könyvekkel, Jonatán minden bizonytalanságot aláhúzta volna azokban az ébredés kulcskifejezéseit: „csak amikor Isten törvényét helyreállítják”, „amikor a világi lelkület megszűnik”, „csak ha megalázzuk magunkat Isten előtt”, „amikor meg fogjuk érteni a Jelenések üzenetét”, „várhatjuk az ébredést, válaszként imáinkra”. Az Úr adja meg nekünk Jonatán hitét és győzelmét!

Teodor Huțanu,
a Román Unió elnöke

SZOVÁTA

A Hetednapi Adventista Egyház Nyugdíjosztálya az érdeklődők rendelkezésére bocsátja a Szovátai Üdülőotthon szolgáltatásait.

A 11 szoba 10 napos turnusokban bérelhető, az alábbi időrend szerint:

- I. turnus: június 20 – június 30.
- II. turnus: július 4 – július 14.
- III. turnus: július 18 – július 28.
- IV. turnus: augusztus 1 – augusztus 11.
- V. turnus: augusztus 15 – szeptember 8.
- VII. turnus: szeptember 12 – szeptember 22.

Jelentkezésüket várjuk a Hetednapi Adventista Egyház Nyugdíjosztályára, a következő címen: str. Erou Iancu, nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O. P. Pipera,
tel: 021/269.03.38, e-mail: casapensii@adventist.ro.

A szállás és az étkezés díját egyszerre kell befizetni a Nyugdíjosztály bankszámlaszámára vagy pénztáránál:

1. Bankszámlaszám: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD, Sucursala Jolie Ville
2. A Nyugdíjosztály pénztára – Román Unió

Az üdülőotthon nem csak nyári szezonban, hanem egész évben igénybe vehető. Lehetőséget nyújtunk pihenésre és kirándulásra, ugyanakkor munkatalálkozók szervezésére, 25-30 fős csoportoknak.

A 4 év alatti gyerekeknek a szállás és étkezés ingyenes, a 4 és 14 év közöttiek pedig 50%-os kedvezményben részesülnek.

Felejthetetlen napokat kívánunk a Szovátai Üdülőotthonban.

